

2008

NHỮNG
VĂN
THƠ

*Dâng
Mẹ*

TUYỂN TẬP THƠ VĂN QGNT 2008

■ GIA ĐÌNH QUỐC GIA NGHĨA TỬ

Huang

Vân

Thở

Zâng

M

Tuyển tập thơ văn QGNT * Ngày Vinh Danh Mẹ 2008

Lời Nguyện...

Viết về Mẹ, như cầm cây thước ngắn mong đo giáp vòng quanh đất, lấy chiếc thùng con cầu đồng được nước sông dài ! Văn chương Việt Nam đã có biết bao bài viết để ngợi ca Mẹ, từ bác học cho tới bình dân, nhưng vẫn chưa thể nào nói hết được tình thương bao la, công ơn biển trời Mẹ đã ban tặng cho tất cả chúng ta. Bao gương hiếu thuận trong sử sách từ Đông sang Tây cũng chỉ là những cố gắng nhỏ nhoi đáp đền mà những người con mong tỏ bày được tấm lòng tri ân sâu dày cao rộng.

Thế kỷ hai mươi với nửa sau đầy biến động ở một dải đất ven Thái Bình Dương đã trao lên vai những người phụ nữ một lần hai trọng trách : nuôi con lớn, dạy con khôn. Những người Mẹ trẻ quấn ngang trán vành khăn oan nghiệt đã bằng đôi chân trần mảnh khảnh và tắc lồng son sắt, dắt dàn con nheo nhóc đi đọc chiều dài lịch sử quê hương, dạy cho con tấm lòng quý yêu đất nước, thương mến đồng bào, mắt luôn ngẩng cao, mũi luôn nhìn thẳng vào tương lai mịt mù giông bão. Những người Mẹ mà gánh già đình và sông núi làm oằn vai thiêng phụ, nhưng không uốn cong được chí cương cường.

Năm mươi năm rồi qua, má hồng Mẹ nhăn nheo vì gió cát, tóc thành mây trắng xoá một phương trời ánh nắng chiều trong mắt Mẹ như vui, khi thấp thoáng bóng con về trước ngực. Có những đứa đã thành nhân chi mĩ, song cũng còn những con lận đận lao dao, nhưng với Mẹ thì đâu phân biệt đứa con nào, vì con nào cũng là con của Mẹ!

Tập giấy nhỏ có những trang những dòng, lúc đơn sơ chân chất, lúc hoa mỹ văn chương, tất cả chỉ nhằm mục đích nói lên lòng quý yêu trọn đời, nhớ thương trọn kiếp mà những đứa bé nhéch nhác năm nào dâng lên những bà Mẹ với lòng sùng kính đối với vị Thần Sáng Tạo cao cả đã ban cho con sự sống và lẽ sống, đã truyền sinh lực một đời cho các con. Giờ đây dù Mẹ đã ngàn mây khuất bóng hay vẫn còn quyền luyến nhân gian, lòng các con với Mẹ vẫn như thuở lên ba, vẫn cần một nơi tựa đầu, một lời an ủi.

Những việc Mẹ đã làm trong âm thầm tĩnh lặng, vẫn như trắng sáng đêm rằm, mặt trời buổi sáng. Ngợi Ca Mẹ, Vinh Danh Mẹ là điều cần phải có của các con vì đó là lẽ sống hằng hưu không hề mai một.

Xin mời hãy cùng nghe tiếng thỏ thẻ của những đứa con nhéch nhác, kể về Bà Tiên của chúng trong cổ tích rất gần. Và rất thật ...

ME ...!

Hôm nay ngày cuối năm
Tôi trở về thăm mẹ
Tôi giật mình khi thấy
Làn gió mạnh thổi qua
Sợ sẽ không còn mẹ
Ôi! người mẹ của tôi
Một đời làm lũ
Một đời khổ đau
Con vinh danh người.....

Cha mất, mẹ còn rất trẻ
Hơn ba mươi tuổi thành góa phụ
Ngày tiễn cha tôi chỉ biết khóc
Đau biết mẹ đau đớn nhuộm nào
Mẹ khóc giữa hàng quân đứng chào
Và lá cờ phủ lên mộ cha
Ra về, mẹ ngoái đầu nhìn lại
Và nhìn về xa xôi
Cho quãng đời còn lại
Đầy đau khổ và lầm bẽ đau

Mẹ nuôi tôi lớn từng ngày
Bằng đồng tiễn tử sĩ
Và mồ hôi của mẹ
Bối lòng đóng vắt vả
Đêm về mẹ chỉ khóc
Cho thân phận hẩm hiu
Giữa cuộc đời giông bão
Nhưng với tôi mẹ vẫn cười

Là niềm vui của mẹ
Mẹ đặt tôi vào trường
Bạn bè tôi cũng thế
Dù nào cũng chờ

Vẫn còn đèo lang tráng
Hay cha bị tàn phế
Ngày đó tôi chưa biết cầm thù
Cho dòng máu cha đổ xuống

Rồi ngày tháng qua nhanh
Tôi cũng lớn thành người
Nhưng đâu ngờ bình biến
Chia mỗi người mỗi ngã
Lại một cuộc bể dâu
Bạn bè tôi đâu hết
Dứa lên rừng lên núi
Dứa vượt biên chết chìm

Làm sao mà gặp lại
Nhưng chúng tôi vẫn nhớ
Là đứa con của mẹ
Phải biết nghĩ đến nhau
Ai cũng đồng cảnh ngộ
Chúng tôi gặp lại nhau
Mặc dù không đủ hết
Nhưng cũng áp lực lòng
Tôi thấy có dậy đỡ
Tôi ghi lạc trong tim

Hôm nay ngày cuối năm
Tôi trở về thăm mẹ
Tôi giật mình khi thấy
Làn gió mạnh thổi qua
Sợ sẽ không còn mẹ
Ôi người mẹ của tôi
Một đời làm lũ
Một đời khổ đau
Con vinh danh người.....

Cảm Ơn

Cám ơn bạn những dòng về MẸ
MẸ chúng ta, những bà mẹ tuyệt vời,
Những bà mẹ trong tay không bằng cấp.
Không bạc tiền, chẳng nghè nghiệp...
Chỉ yêu thương..
Suốt một đời theo chồng rong ruổi
Những trại Gia Bình theo bước quân hành,
MẸ vì yêu, chấp nhận đời chồng chênh,
Đêm từng đêm, ôm con, tim phập phồng
theo tiếng đại bác xa ...

MẸ của tôi, cũng một đời như thế,
Ngày được tin Ba năm xuống... rụng rời
Năm đứa con, đứa lớn nhất là tôi, mười một tuổi
Trong lòng đang mang một đứa nữa, một bào thai,

....

Khăn tang trắng, một trời tang tóc
Tôi đau bé con, vẫn cảm nhận MẸ oắn vai
Mười bốn tháng, quãng thời gian ngắn quá,
MẸ nhận về mình ba chiếc khăn tang ...
Tang ông ngoại, sáu tháng sau là tang bà ngoại
Ngoại của tôi, ba mẹ MẸ qua đời ...
Nước mắt chưa khô, tang chồng MẸ lại đội
Sáu đứa con, mẹ chồng, em chồng, và một trái tim đau..
(Ba tôi là con cả, MẸ bệnh tim hẹp hở hai van)

....

MẸ về với Ba bảy năm rồi bạn ạ
Hẹn một lần tôi kể tiếp
Chuyện MẸ TÔI ...

Nguyễn Kim Thành 73

Mẹ Mong Con Về

Mưa rơi trên xóm quê nghèo
Vững nước lầy lội mang theo bao tình
Cho tôi nhớ mãi bóng hình
Mẹ tôi ốm yếu một mình nuôi con
Xuân thời mẹ vẫn còn son
Đàn con bấy đứa héo hon mẹ già
Đến khi đất nước can qua
Đàn con ly biệt rời xa quê buồn
Mẹ già đứng vẩy lệ tuôn
Thuyền trôi vạn nẻo biển đông lạc loài ...

Đến nay con đã thành tài
Mẹ nơi quê cũ hình hài ốm đau
Áo xưa nay đã bạc màu
Mẹ ngồi mẹ nhặt bó rau bên lề
Mẹ mong con sớm mau về
Cùng mẹ ăn bữa cơm quê canh bầu.

Ca dao mình có những câu
Ngợi ca lòng mẹ tình sâu mặn nồng
" Miếng nạc thì để phần chồng
Miếng xương mẹ gấp miếng lòng phần con "
Thương ai mà mẹ vẫn còn
Bông hồng cài áo đỏ son cuộc đời

Nguyễn Văn Đạo Q71

Khóc Mẹ!

Lời thơ buồn khiến lòng se thắt
Nhớ mẹ già lúc hắt hơi tàn
Khóc được đâu (!) lẽ hai hàng
Thôi rồi Con - Mẹ cách ngàn dặm xa!!

Thuở sinh tiền Mẹ hay thường bão
Lúc Mẹ già dưỡng lão chẳng rào
Chén cơm, manh áo, mặc sao
Có con bên Mẹ vui nào vui hơn

Lúc tại thế, ăn cần thăm hỏi
Chết mất rồi còn nói được chi
Khóc than lại có ích gì
Cầu kính, tiếng kẽ, Mẹ đi thanh nhàn

Xin nhắn ai hãy còn có Mẹ
Nhìn thời giờ mà ghê, mà thăm
Một mai Mẹ có xa xăm!!!
Đau lòng có nặng ăn năn ... muộn rồi

Thanh Nguyễn

Mẹ Thượng

Mẹ là dòng suối dạt dào
Vòng tay ấm áp ngọt ngào yêu thương
Mẹ là hoa ngát nồng hương
Đắt dù con trè bước đường phong ba

Mẹ dành cam chịu xót xa
Sớm đời góa phụ tiễn Cha về trời
Giọt sầu lặng lẽ tuôn rơi
Thương dần con dại, nghẹn lời đắng môi

Vì đâu lâm cảnh đơn côi
Như thuyền lạc bến biệt trời phương nào
Cảnh đời phút chốc lao đao
Một mình vật vã tảo tần sớm trưa

Mẹ là gió mát song thưa
Lời ru êm ái say sưa giắc nồng
Mẹ làm sưởi ấm mùa đông
Những ai còn Mẹ vẫn lòng xuân sang

Mẹ là trăng sáng thêng thang
Vui mừng có Mẹ được mang hoa hồng
Mẹ là lái láng biển đông
Mẹ là tất cả nói không cần lời...

Kim Tiếng Q75

Mẹ Yêu

Xin gửi lời chúc mừng, đến những người con còn Mẹ.

Và gửi một nén hương lòng, đến những bà mẹ đã khuất.

Gửi giúp tôi, nụ hôn nồng lên má

Những mẹ yêu, đã hiến cả cuộc đời

Cho con thơ, được lên vóc lên người

Dù phiêu bạt, khớp chân trời góc bể

Nghé dùm tôi, lời thầm thì mẹ kể

Chuyện vui buồn, đâm ấm mái gia đình

Chuyện Mẹ - Cha xưa, buổi mới trao tình

Mộc mạc đơn sơ, như hương lúa mới

Hỏi mẹ thương những tháng ngày chờ đợi

Tim phập phồng tin báo tận biên thùy

Mắt lệ nhoà, môi cắn buổi biệt ly

Lời hẹn ước, ngày thanh bình xum họp

Nói cùng mẹ ... dù đời, bao trường lớp

Vẫn nhớ lời mẹ dặn lúc bé thơ

Bài Công Dân Giáo Dục thưở i tờ

Cha - núi Thái, Mẹ - nước nguồn thơm ngọt

Đời - cuộc sống, dù thăng trầm - rơi vọt

Quên làm sao công đức đấng sinh thành

Dù lợi - danh, dù cuộc thế cạnh tranh

Vẫn mãi mãi trong lòng con có Mẹ

Thanh Nguyễn

Mẹ, người bị lãng quên

Hạnh phúc đã lãng quên

Khi mẹ còn rất trẻ

Người chồng đã mất đi

Đâu còn ai san sẻ

Hoàn cảnh cũng lãng quên

Mẹ sớm khuya lặn lội

Tay dắt đàn con thơ

Gánh nhà chồng còn đợi

Vận nước lại lãng quên

Mẹ lùa con ra biển

Vắt cạn sức làm thuyền

Cho con tìm bước tiến

Năm tháng trong lãng quên

Mẹ lưng còng tóc bạc

Má hóp da nhăn nheo

Thân gầy như cánh hạc

Mẹ sống trong lãng quên

Vẫn nhớ không nhầm lẫn

Hết con đến con con

Tuổi già còn lận đận

Làm sao con lãng quên ?

Mẹ một đời vất vả !

Làm sao con lãng quên ?

Mẹ vì con tàn tạ !

Mẹ oí lòng biển lớn

Sông con đồ chằng đầy

Cuộc đời thường quên lãng

Con nhớ mẹ từng giây

khi gần quên yêu mến

xa cách rồi tiếc thương

một đời trong quên lãng

đâu thế nào lãng quên!

... và những giọt nước mắt

Khóc ... giọt nước mắt khô, thương con dại

Tuổi đương xuân đã lìa bỏ cuộc đời

Khóc ... mẹ già đã xa biệt mù khoi

Khóc ... đất nước vẫn còn nhiều gian khổ

Khóc ... bốn mươi năm nhịp cầu gãy đổ

Đến bây giờ chưa nỗi lại tình thương!

Khóc ... quê hương đã bao vạn đêm trường

Vẫn chưa thấy vững hồng lên chói lọi

Khóc ... tiếng nghẹn ngào trên bờ biển gọi

Bao xác thân vùi lấp đại dương sâu

Khóc ... tang thương phủ trắng những mái đầu

Để nước mắt tuôn thành dòng lệ máu

Khóc cho ngày mai của đàn con cháu

Đang mất dần đất tổ lẫn quê cha

Khóc giang sơn mình một dài gấm hoa

Buồn rơi lệ ... khóc cho mình kém sức . . . !!!

Khóc ... ta khóc cho những điều hiện thực

Đất nước oí ... ta có tội cùng người . . . !!!

TM

Thơm MẸ

Đi chợ tìm mua ít trái cây
Bánh bô, bánh hỏi, thịt heo quay
Mua thêm một bó hoa huệ trắng
Anh em cúng mộ mẹ sum vầy
Nắng vàng gió nhẹ làm con nhớ
Lời ru mẹ hát lúc còn thơ
“Ví dầu câu ván đóng đinh
Câu tre lắc léo gập ghềnh khó đi...”
Kiếp nghèo chẳng được đi cầu ván
Suốt đời lắc léo nhịp cầu tre
Nuôi dàn con lớn theo ngày tháng
Sông dài chèo chống phận mõi mê

Nữa thế kỷ dài khô nước mắt
Khóc chồng lại khóc tiếp con đâu
Mỗi năm hy vọng càng lay lắt
Đi tìm nào thấy xác con đâu
Nhớ thời bao cấp quá gian nan
Đi kinh tế mới ở trên ngàn
Ngày đi đốt rẫy, làm than củi
Đêm đến ngọt bùi một rõ lang
Có bữa nhả không còn nấm gạo
Mẹ xin vè mấy củ khoai mì
Nhìn con ăn miếng khoai thay cháo
Mẹ cười nhưng ngẩn lê hoen mi

Ngày xưa mẹ công con đi học
Bạn học cười con, mẹ cũng cười
Con hay mất viết còn hay khóc

Tuyển tập thơ văn QGNNT * Những vần thơ dâng MẸ
Mẹ đánh mươi roi thật nhớ đời

Mẹ nambi một chõ suốt bốn năm

Mẹ bệnh, con chưa cõng một lần

Cái thằng cháu nội hay nhõng nhèo

Tối ngày con cứ cõng trên lưng

Mẹ đẹp lại còn giỏi nấu ăn

Miếng ngon mẹ cất để riêng phần

Con ăn mà cứ khen chê mãi

Chẳng nghĩ công lao mẹ nhọc nhằn

Trưởng thành, đeo đuổi nhiều cô gái

Lời thơ yêu viết cả trăm bài

Không một lời nào thương yêu mẹ

Đến giờ con mới biết mình sai

Con cũng hơn năm mươi tuổi rồi

Đã là bác, chú ở nhiều nơi

Mỗi lần con nhớ lời mẹ dạy

Vẫn nhớ mình như mới tuổi mươi

Mẹ rất anh hùng ! Mẹ của con

Nước non loạn lạc, mất hay còn

Trải qua bao cảnh đời binh biến

Giấu kín trong lòng nỗi héo hon

Chẳng có từ nào hơn chữ “Mẹ”

Kỳ quan đẹp nhất ở trên đời

Thắp nhang lạy mẹ, con về nhé

Mẹ trên bia mộ, mắt như cười

Mink Chú

Lời Mẹ Dâng Con

Anh yêu ! Anh ở nơi ni !
Để Em sầu khổ, lụy bi cuộc đời.
Sau này chấn chiểu rã rời,
Bởi không có số nên đời đổi thay.

Rượu hồng chỉ muốn uống say,
Quên đi người cũ trả vay một lần.
Nhà Anh lối cũ khó gần,
Nhân duyên lối hẹn bần thần sớm trưa.

Mẹ thương Mẹ bảo trời mưa,
Con ơi ! nên nhớ tránh đưa gấp đưa.
Con ơi ! duyên phận đầy đưa,
Đừng than đừng khóc Mẹ tha thiết với trời.

Hồng nhan một kiếp xa vời,
Thương con thân phận bạc đỗi đắng cay.
Lỗi giờ sinh chịu chẳng may,
Con ơi ! hãy tựa Mẹ đây dỗ dành.

Đêm về em chờ mong lành,
Anh ơi ! một kiếp chẳng thành sao Anh.
Tim gan vỡ nát mong xanh,
Để em nước mắt chảy nhanh nhiều hàng.

Mẹ thương mẹ nói đôi đàng,
Con đây phận số khóc than ngày tàn.
Người đi ngày ấy cơ hàn,
Để ai ở lại nhiều hàng lệ rơi.

Người đi về chốn thảnh thoát,
Để con ở lại chơi với nỗi niềm.

Trần Ý Thu

Giữ lại mùa Xuân cho Mẹ

Nắng xuân hồng môi em
Nắng xuân phai áo Mẹ
Em vui đùa cùng nắng
Mẹ dầu daï trong mưa
Xuân nào không áo mới
Xuân nào trắng màu tang
Ôi sinh lý tử biệt
Phụ mẫu oắn vai mang

Em hai mươi vào đời
Háo hức cùng tương lai
Mẹ ba mươi goá phụ
Hun hút những đêm dài
Em mắt biếc xuân thì
Mắt Mẹ mờ tuổi hạc
Vẫn thầm lặng ngóng trông
Ngày xuân về sum họp

Em ơi, em có biết
Đời Mẹ là các con
Hạnh phúc Mẹ không tròn
Vì con Mẹ vững bước
Xuân này về thăm Mẹ
Thăm lại nếp nhà xưa
Bao ngôn ngữ cũng thừa
"Mẹ ơi, con yêu Mẹ"

Hoàng Thị Trịnh Thị

Nhớ Thương Mẹ Hiền

Đêm nay gió lạnh ngoài trời,
Trong nhà tiếng khóc ra lời đắng cay.
Mẹ Hiền không thể ngủ ngay,
Con tròn ba tháng đang say giấc nồng.
Con đâu nào biết nỗi lòng,
Của Người Quả Phụ khóc chõng đêm nay..
Khăn tang đã xé buồn taу,
Người đâu có hiểu dài ngày đón đau.

Lại ai chăm sóc trước sau,
Còn ai dạo bước có nhau chung đường.
Coi lòng thốn thức không lường,
Từ đây khóc lóc tóc đêm trường tóc tang.
Con thơ ba tháng đã mang,
Chịu tang cha mất dạ càng xót xa.
Buồn cho quả phụ bôn ba,
Thương người Chiến Sĩ đã xa mái nhà.

Nuôi con vất vả chẳng hà,
Chỉ mong con lớn dạ đà cứu nhân.
Lời vàng ghi tac Mẫu Thân,
Ra taу tế độ như dâng tấm lòng.
Ngày kia con phải xa đồng,
Quê hương nước mặn không trong ngày về.
Cách xa Người Mẹ lời thề,
Học hành thành đạt mong kề Mẹ yêu.

Nhưng rồi Mẹ đã tiêu diêu,
Về miền thanh cảnh nỗi yêu khóc Người.
Mẹ cho con cái tốt tươi,
Con chưa bao hiểu Người đi xa rồi.
Buồn cho trong cảnh đứng ngồi,
Ôm con mà khóc bồi hồi dạ đau.

Trần Y Thu

Ước mơ ...

Con muốn đến ... cầm tay từng bà mẹ.
Ngắm từng sợi, sương pha với tháng ngày.
Vuốt từng nếp, nhăn trên những bàn tay.
Nhìn hình dáng ... nhớ mẹ con ngày trước.

Con muốn được ... cùng mẹ chân nhẹ bước.
Nghe xôn xao, vui lăm ở hồn cõi.
Con ... mẹ ơi ! xa lăm ở phương trời.
Mong luôn thấy, mẹ thêm nhiều sức khoẻ.

Con ... quá nửa đời, cũng không còn trẻ.
Muốn vẫn là, bé dại để mẹ yêu.

Cảm Đè

Nhu' nốt "Là" khởi đầu bài "Lòng Mẹ"
Giọng m ênh mang nhu' nước đổ thác reo
Mẹ yêu ơi dù sang khó giàu nghèo
Một tiếng Mẹ, cả biển Đông dậy sóng

Tình Mẹ thương con, trời cao đất rộng
Có lời nào nói hết hối Mẹ ơi
Mẹ của con là ánh sáng đời đời
Là kim chỉ nam đường con tiến bước

Dòng sữa mẹ là một phương thần được
Thấm đượm, hoà, vào mạch máu tinh khôi
MẸ của chúng con, MẸ những con người
Thêm cao quý MẸ QUỐC GIA NGHĨA TỬ

Bao cực khổ, bao nhiêu khê lam lũ
MẸ - chúng con - VINH DANH MẸ - đời đời

Thanh Nguyễn

Vợ Người Chiến Binh

Thân tặng các em học sinh QGNT, có những người cha
hào hùng và những người mẹ can đảm, giàu tình yêu thương.

Áo cưới em may,
Còn thơm mùi vải mới,
Rượu hồng em nhấp
Còn thắm ở bờ môi.
Một phút chia phôi,
Nghìn đời vĩnh biệt !

Anh bỏ lai, mẹ con em đơn côi.
Ra đi không thương, không tiếc !
Sao em không biết ?
Lấy chồng chiến binh
Để trả thành góp phụ !
Anh ơi, mỗi độ thu phong,
Đau con lè chảy ròng ròng !
Mùa thu, rụng lá ngô đồng
Đau đớn thay, em sống cảnh cô phòng !

Mẹ con em vẫn đợi, vẫn mong.
Hậu minh số phận long dong !
Thương anh chết cả cõi lòng
Tuổi trẻ em khóc chuyện "mát" chồng !

Anh đi trả nợ non sông,
Chờ ngày đoàn tụ thành công,
Ai ngờ số kiếp bênh bõng !
Em đành ôm con đứng đợi mong !
Chán đơn, gối lè lòng em lạnh.
Bây giờ em cô đơn bất hạnh !
Nhìn thời gian trôi qua nhanh.
Anh chết rồi, đời em vắng lạnh !
Em buồn khóc nơi phố vắng !
Thương nhớ hình bóng anh năm nào !
Anh về tận cõi lao xao !
Còn anh đâu nữa mà mong với chờ
Đời em lạc lõng bơ vơ !
Cuộc sống vô duyên, quá hững hờ,
Tâm hồn em quá xác xo !
Em sầu lẻ bóng, gió nào lạnh hơn ?

Hai Thu Phuong

Cựu Giáo Sư QGNT Saigon

Nhớ Mẹ

Ngày Vinh Danh

MẸ ơi ! nếu Mẹ có về
Xin cho con trọn lời thề
Để được nghe Người kẽ rẽ
Đồi dòng tâm sự làng quê
Thời trẻ thơ chơi bên lề.

Mẹ ơi ! bóng Mẹ bốn bề
Làm con nước mắt đầm đì
Chợt tỉnh qua con ngủ mê
Mong Mẹ lời dài lẽ thề
Để biết bên kia cõi về.

Mẹ ơi ! thời gian đâu bể
Ngày VINH DANH MẸ sắp kề
Cha Mẹ số đã đặt để
Cho con hình hài thân thể
Nhớ Người lòng buồn tái tê.

Quả Phụ Dạ Sát Son

Vắng bóng chồng không còn,
QUẢ PHỤ dạ sát son.
Lòng sâu che mặt nón,
Một mình nuôi đàn con.
Dám trẻ thơ dại non,
Khóc la quấy ron rỗn,
Đòi bóng bế tay mòn,
Ham dạo chơi đưa đón,
Nào hiểu cha vắng còn,
Đã trả nợ nước non.

Người Quả Phụ héo hon,
Bốn phận sao cho tròn.
Thủ tiết mong được trọn,
Chồng vừa mất còn son.
Vườn sau ai chăm bón,
Trẻ thơ chạy lon ton,
Té ngã ai đỡ đòn,
Ba tháng bầu mổi mòn,
Chỉ sợ đẻ tháng non,
Thương hài nhi không còn.

Trần Ý Thu

Mừng Vinh Danh Mẹ

Mừng vinh danh Mẹ lần đầu
Chúng con đáp tạ ơn sâu đá vàng
Công Cha nghĩa Mẹ cứu mang
Hôm nay lễ hội xênh xang đón chào

Ngày vinh danh Mẹ xôn xao
Muôn hoa hồng đỗ thắm màu kính dâng
Chạnh lòng thơ ấu buông khuông
Thuở nào theo Mẹ tung tăng đến trường

Mẹ già mệt nắc hai sương
Sớm không còn Mẹ canh trường xót xa
Áo cài đỗ thắm bông hoa
Mừng ai còn Mẹ chan hoà ý xuân

Nắm tay dùi Mẹ lòng rung
Nhớ xưa bé nhở bước chân dại khờ
Thời gian nào có đợi chờ
Nay vinh danh Mẹ ước mơ đã tròn...

Kim Tiếng QT

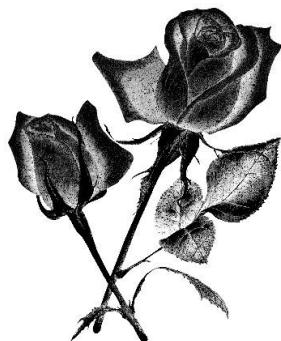
Ước Nguyễn

Con quỳ xuống đây nghe lời mẹ dặn
Giọng run run không đồng đặc như xưa
Tiếng thanh tao đã nhiễm lạnh gió mưa
Lòng con trẻ bỗng dung chùng hấn lại

Lần rời quất không như thời nhỏ dại
Mẹ yêu thương đã sức mòn hơi tàn
Là chả lẻ rời con bất tiếng than
Sức khoẻ mẹ không còn như dạo trước !!!

Cái khẩn trời cao cho lời nguyện ước
Đời tuổi xuân lấy sức khoẻ mầu từ

Tiễn Dưa

Triều bão giông phải là đưa tiễn mẹ ?
Hay thay con nhỏ lè khóc tạ từ
Đời gió mưa từ nay không còn mẹ
Nhớ thương còn mãi động đáy tâm tư

Xuân sắp về chồi non đang chớm nở
Lá lia cành, lá úa lúc Đông tàn
Xuân sắp về trong lòng con bõ ngỡ
Vâng mẹ rồi hương trầm vẫn chưa tan!!!

Hôm nay trời hửng nắng vàng
Lời kính tiễn mẹ suối vàng thiên thu
Từ đây mỗi độ vào thu
Xạc xao tiếng gió ... lời ru mẹ hiền!

Thanh Nguyễn

Tình Mẹ Cho Con

Mẹ con liên hệ máu đào,
Cứu mang chín tháng đat đào có nhau.
Mẹ thương áp ủ đứa đầu,
Đứa sau cũng vội trai cầu lớn theo.
Đứa ba là gái mè nheo,
Mẹ ôm mẹ áp luôn đeo bên mình.
Con hơn một tuổi ngay bình,
niềm vui chưa trọn mắt hình bóng cha.
Được tin sét đánh tới nhà,
Mẹ như người đứng dạ đà xót xa.
Trẻ thơ nuôi nấng có ba,
Bào thai ba tháng Mẹ ra thế nào ?
Con còn khóc đứng quay cào,
Nào đâu biết được ba đào xẩy ra.
Quốc Kỳ phu khớp người cha,
Lệ tuôn không dứt phong ba đến liền.
Lẽ nghi giờ phút lặng yên,
Tiễn đưa Người lính về miền linh thiêng.
Đằng sau xe trolley riêng,
Mẹ trong áo trắng lệ viền ướt mi.
Trẻ thơ nào biết những chi,
Mặc tang phục mới cùng thi đưa người.
Mẹ vừa đứng tuổi ba mươi,
Tuổi xuân đang đẹp nụ cười kém tươi.
Khóc than phận số chải bươi,
Nuôi con thơ trẻ khóc Người buông xuôi.
Tình yêu cho Mẹ không người,
Hoa Hồng dâng tặng mong xuôi cuộc đời.

Trần Ý Thu

ANH CHỊ EM TÔI

*Anh Chị Em tôi vẫn hiền như đất
Bao tháng ngày qua sương nắng dài dầu
Anh Chị Em tôi tấm lòng rất thật
Chỉ biết nhoẻn cười biết nói chi đâu*

*Như đất lặng im cây đơm hoa trái
Mặc kệ nắng mưa giông gió đời thường
Lời nói chân phương tâm tình trong sáng
Nên ấm lòng nhau dù cách muôn phương*

*Xin cảm ơn nhau những bàn tay nhỏ!
Che chắn dùm nhau lạnh cuối mùa thu
Gom góp cùi cành cùng xây bếp lửa
Trong cõi nhân gian lần khuất sương mù*

*Xin cảm ơn nhau những bàn chân dẻo!
Mỗi chục năm dài trường cũ tình xưa
Một thời học chung một đời huynh đệ
Nỗi nhớ niềm thương nói mượt cho vừa*

*Anh Chị Em tôi những vì sao nhỏ
Tôi vẫn nhìn lên mỗi lúc đêm về
Ở một chân trời sáng bừng hy vọng
Có một con đường thơm ngát hương quê!*

Phan Nhật Tân

Ngày Tết, Anh !

Vành tang trắng quấn quanh đầu thiếu phụ
Mắt thăm quặng bỏ ngủ tiễn anh đi
Thời loạn ly chinh phụ khóc biệt ly
Dàn con dại thiểu rồi tình phụ tử

Anh hối anh từ khi nghe tin dữ
Niềm hôn em đã băng lạnh mất rồi
Kể từ nay sống lại ở cõi đời
Chỉ gà mẹ cùng bầy con chiu chí

Lạnh khắp châu thân ... đâu rồi da thịt?
Những ấm nồng, những âu yếm ngày xưa
Tình yêu thương tràn rẫy sẵn nương dìa
Anh đã hiến thân mình cho Tổ Quốc

Rồi mai đây nèo đường trần xuôi ngược
Cha Mẹ già, con dại, một mình em
Vượt thác ghềnh, gian khổ, phải làm quen
Quyết không bỏ vợ anh ... người Thủ Sĩ

Em sẽ dạy con trung kiên bền bỉ
Nối gót anh mà giữ vững sơn hà
Gạt lệ rời ba lạy tạ từ nhau
Anh yêu hối, người Anh Hùng Dân Tộc

Thanh Nguyễn

Mẹ đã ra đi

Hết rồi Mẹ đã ra đi
Đời con còn lại sâu bi lạnh lùng
Nắng chiều ngả bóng mông lung
Mẹ ơi ! Con nhớ Mẹ từng phút giây
Mẹ nằm ngủ giấc mơ say
Từ nay vắng Mẹ tháng ngày quạnh hiu
Mẹ cho con cả trời yêu
Nhưng con dâng Mẹ tình yêu muộn màng

Bây giờ con quấn khăn tang
Tiễn Mẹ về nước Thiên Đàng bình an
Ngậm ngùi giọt lệ tan
Mẹ ơi ! Mắt Mẹ trâm ngàn khổ đau
Còn đâu suối tóc bạc màu
Còn đâu suối tóc cau nhau thâm tình
Ngày nay nhớ Mẹ qua hình ảnh xưa
Mỗi lần nắng sớm chiều mưa
Nhìn màu hối gió biết giờ Mẹ đâu

(thơ Trần Dũng)

"Mẹ là thánh mẫu của đời con "

lời nguyện cầu trầm bổng vang vang

Cuộc đời sao quá phủ phàng

Mẹ đi ... phủ trắng khăn tang trên đầu. . .!!!

Đời là thế vẫn trò dâu bể

Chuyện hợp tan nào dễ ai ngờ!!!

Từ nay chiu kiếp bơ vơ

Nhớ người chỉ biết câu hờ tiếc thương

Thanh Nguyễn

Một Lòng Thương Tiếc

Ý thư rất buồn trước sự mất mát lớn lao
của Chị Vũ Cát Nhung và bạn Vũ Thị Lý.

Xin gửi tặng hai bài thơ để chia sẻ về
những ân tình dành cho Mẹ của mình.

Gởi đến BÁC với lòng thành kính,
khóc thương NGƯỜI cuộc sống tử sinh.
 Tay buông xuôi về cõi an bình,
mắt tuy nhắm mong lòng được tĩnh.

Người nắm đầy cõi lòng toan tính.
bởi thương con ở lại sinh tình.
Ngày tháng cuối sắp tắt bình minh,
thân rã rời vào cõi vô hình.

Dạ héo hon về nơi minh định.
âm dương cách biệt phút nghiêm minh.
Cánh hoa hồng kính gởi tâm tình,
thương tiếc Người giờ cuối lìa sinh.

Nỗi Buồn Mất Mẹ

Bạn ở một Nghĩa Trang
đường rất rộng thênh thang
Nhưng cõi lòng nát tan
bởi MẸ mất vườn hoang
cây cỏ buồn trái ngang
thê lương sâu trời sang.

Tình MẸ con đa mang
Vắng bóng Người ngày tháng
lệ con rơi nhiều hàng
Áo trắng quấn khăn tang
sụt sùi trời tối sang
giá từ MẸ dạ ngang.

Trần Y Thư

Mùa Xuân : Nói Với Mẹ Yêu

*Thân Kính gửi về
Những bà MẸ còn tại thế*

MẸ VẪN GỌI CON: THẮNG CƯ CỦA MẸ
MẸ VẪN GỌI DÙA: GÁI CHOẮT DẤU YÊU
TÓC CON BÂY GIỜ MUỐI CHẮC HƠN TIỀU!?
TRONG LÒNG MẸ CON LUÔN CÒN BÉ DẠI

CON BÂY GIỜ DẤU NHƯ CHƯƠNG, NHƯ VẠI
VẪN LÀ THẮNG CƯ BÉ CỦA MẸ XƯA
VẪN CON GÁI NGOAN BÊN MẸ NỒ DÙA
ĐỂ MẸ THẤY MÌNH VẪN LUÔN TƯƠI TRẺ

MÙA XUÂN ĐẾN MONG MẸ LUÔN MẠNH KHỎE
MẸ YÊU ƠI THƯƠNG MẸ BIẾT LÀ BAO

MỘT NÉN NHANG LÒNG
KÍNH DÂNG NHỮNG BÀ MẸ ĐÃ KHUẤT

XUÂN LẠI ĐẾN ĐÂY VỚI ĐẤT TRỜI
NHỚ THƯƠNG XIN GỎI CHỐN XA XÔI
MẸ GIÀ TỪ ĐỘ DỜI CHÂN BƯỚC
CON TRẺ ĐÊM NGÀY VẪN NHỚ NHUNG

"CON XÂY CHA ĂN CƠM VỚI CÁ ..." "
MẸ ĐI RỒI ... VẮNG CẢ DỜI CON!
XUÂN NÀY MẸ ĐÃ KHÔNG CÒN!
NÉN HƯƠNG TƯỞNG NHỚ CÔNG ÔN MẸ HIỀN

Thanh Nguyễn

MẸ ... tiếng gọi nhiệm mầu

Vâng anh ạ vết nhăn trên trán mẹ
Đổi lại bằng sinh thú cuộc đời con
Phải đó anh, bao ngày tháng mòn mòn
Lưng mẹ đã ... càng thêm ... chân đã yếu

Anh nhớ chứ người đàn bà yếu điệu
Nay da mồi tóc bạc bối vì ai (?)
Đã vì ai mẹ thức những đêm dài
Đổi gian khó bằng đời con hạnh phúc

Ừ anh ạ, cũng là điều hiện thực
Mẹ cho ra chặng mong được lấy về
Nhưng anh ơi hãy bừng tỉnh con mê
Đừng chờ đợi ... MẸ ... ngọn đèn trước gió!!!

Rồi hôm nao, anh trở về trước ngõ
Vâng mẹ hiền, còn biết nói chi đây
Ngày hôm nay MẸ YÊU vẫn nơi nầy
Thì anh nhé VINH DANH lòng cao cả

Tôi vẫn muốn cả ... Xuân, Đông, Thu, Hạ
Dẫu nắng mưa, bên mẹ chẳng xa rời
Nhưng anh ơi không còn được nữa rồi
Mẹ tôi đã không còn trên trần thế!!!

Dù đổi thay, dù qua bao thế hệ
MẸ ... anh ơi ... vẫn tiếng gọi nhiệm mầu

Thanh Nguyễn

Ngợi Ca Mẹ

Nhạc và lời: TRẦN QUẢNG NAM

Introduction

The musical score consists of four staves of music. The first staff starts with Am, followed by Dm/F, E7, and Am. The second staff starts with F, followed by Am, E7, Am, Am, Am9maj7/G#, D/F#, and E. The third staff starts with Dm, G, E, Am, and Am9maj7/G#. The fourth staff starts with D/F#, E, Dm, E7, and Am.

Below the music, the lyrics are written in Vietnamese, corresponding to the chords above them:

Khi xưa bé thơ có khỉ tôi ngồi nhìn bầu trời lớn
Tôi đã sống thêm với bao nhiêu lần gặp điều ngang trái

Biết bao nhiêu điều như chưa thấy ra
Đôi khi cũng đi xa xôi tôi
Biết bao nhiêu lần tôi đau đớn rỗi
Nhưng khi đớn đau đã buông xuôi

miciencies dài sông lớn
biết bao nhiêu điều như xa rất xa
niềm tin tôi vẫn có
Bóng dáng yêu của mẹ cảng rất gần

Bao nǎm đã qua bao nhiêu điều vui hay mối lạ
Khi câu nói lo âu hay là câu an ủi thời

Tôi cũng từng biết nhiều như mọi người Nhưng trong trái tim vẫn còn một
Bao nỗi buồn chất chưởng cũng tàn nhanh Ai may mắn hơn tôi khi đã

điều tôi chưa biết hết Lớn hơn bao điều kia trên thế gian.
hiểu được tình yêu ấy? Hãy cho tôi được chung câu chúc mừng.

Như thái dương xa như ánh trăng cao Vâng ngàn không gian bao tinh tú kia

Ai cũng như tôi rồi sẽ biết rằng Tình nào rất lớn là tình của Mẹ

Ai cũng như tôi rồi sẽ biết rằng Tình nào rất lớn là tình của Mẹ

NGÀY VINH DANH MẸ

Là một ngày rất trọng
đại đối với MẸ của
chúng ta, để nhắc lại
quãng đời đã đi qua và
ký ức hòi tưởng lại
những ngày lao tâm
vất vả với con cái của
mình. Và cũng không
có ngôn từ nào để diễn

tả xứng đáng người MẸ VIỆT NAM đã trải tấm lòng tận tụy,
không ngại vất vả qua bao thế hệ nuôi dưỡng con cái, cháu
chắt của mình.

Là người MẸ đã làm việc, vượt qua khó khăn chăm sóc dồn hết
tình thương yêu vào con thơ. Vai trò của MẸ càng nổi bật hơn
khi vắng bóng người chồng bên cạnh.

Là người Phụ Nữ được gia đình chồng khen ngợi rất quả cảm,
gan dạ lắn kiên cường với trọng trách mang nặng hai vai, thủy
chung, gánh vác cả một giang san nhà chồng. Ở một xã hội
trong cảnh chiến tranh tương tàn, biết bao nhiêu Quả Phụ khóc
thương tiếc người chồng vắn số, trong đó có MẸ của chúng ta.

Là Người Mẹ đã hy sinh cả tuổi thanh xuân cho đàn con
thơ. Chúng đã khóc lóc, đòi bồng bế trên tay. Mẹ thức cả
đêm với những lời "àu oi" ngọt ngào, ru con thơ vào
giấc ngủ bình yên.

Là người Mẹ đã lo lắng dại đau khi con trẻ nóng sốt trở mình.
Tình MẸ được ca ngợi cao cả, thánh thiện, vì MẸ bỏ quên tuổi
xuân lo chăm sóc con cái, không nghĩ đến riêng tư cho chính
bản thân mình.

Là người Mẹ gắn liền với chữ "lo", dù con cái đã trưởng
thành, bước vào cuộc sống xã hội. Lòng MẸ vẫn nhỏ
những giọt nước mắt cảm thông, chia sẻ nỗi lòng yêu
thương khi con mình vấp ngã trong cuộc đời, hay gặp

Tuyển tập thơ văn QGNT * Những vần thơ dâng MẸ
những đau thương bất bình. Mẹ vẫn tự than thân trách
mình, đã sanh hạ con vào những giờ đèn tối, để chúng
đa mang đời sống đau thương, bất hạnh.

Là người Mẹ góa bụa có đến 50 năm, hơn nửa đời người đã
cống hiến công sức không ngừng nghỉ, chăm sóc, nuôi dưỡng
các con. Đây là thời gian MẸ chúng ta an dưỡng tuổi già. Người
cần được bão đáp hơn bao giờ hết. Công ơn của MẸ như trời
biển, như sông sâu nước chảy về dòng.

*Ngày Vinh Danh Mẹ cũng là tưởng niệm, những bậc
Hiền Mẫu của các bạn đã buông xuôi cuộc sống về thế
giới bên kia. Người ra đi nhưng lòng luôn trắc ẩn,
thương dân con ở lại bơ vơ.*

*Ngày VINH DANH MẸ chúng con gửi tấm lòng hiếu để
cho người sinh thành và nói rằng :" Chúng con rất yêu
Mẹ ", mong thời gian chậm lại để lúc nào cũng có Mẹ
Hiền bên cạnh.*

*Ngày VINH DANH MẸ là một điểm son để nhắc nhở
chúng con luôn nghĩ về người Mẹ thân yêu của mình
đã cho con tất cả cuộc đời.*

Trần Y Thu

Đem đến cho MẸ

một nụ cười . . .

Có một người Bạn, đã bàn với tôi : " Tết này, chỉ em mình cùng nhau làm điều gì đó, có chút ý nghĩa nhà chị ". Tôi hưởng ứng ngay, vì đây là cái Tết tôi xa quê hương đầu tiên. Tôi biết là tôi sẽ buồn lắm, khi về đến nhà, thăm tình nơi tôi bỏ ra đi, dẫu đi nói cũng có ngày trở lui thăm viếng, nhưng mà cũng đã đi xa, và ngày về thì không hẹn được.

Cuối cùng, chúng tôi định sẽ có chút quà thăm viếng các Bà Mẹ, nhưng người phụ nữ chúng tôi kính yêu trân trọng nhất trong cuộc đời này. Các Bà Mẹ_ một đời lặn lội bờ sông, đầu đội tang chông vất vả nuôi con. Ý kiến này đưa ra được nhóm chúng tôi hưởng ứng nhiệt liệt. Riêng tôi, khi hưởng ứng điều này, tôi nghĩ rất nhiều đến Mẹ tôi ... Mẹ tôi đã không còn !

Tôi biết khi sinh thời, điều Mẹ tôi vui nhất là được các con thăm viếng, săn sóc, hỏi han. Dĩ nhiên, nhưng đặc biệt, nếu sự hỏi han săn sóc thăm viếng đó lại từ các người Bạn của con mình, thì niềm vui của các Bà Mẹ lại tăng lên gấp bội. Tâm lý mà, các Mẹ sẽ hành diện, vì các Bạn của con mình tốt quá, chúng nó chẳng những yêu thương nhau, mà còn thương yêu luôn các Bà Mẹ của nhau.

Với tấm lòng người Mẹ, Mẹ sẽ an tâm biết bao khi biết con mình luôn được bao quanh bởi sự thương yêu của bạn bè. Điều này, chính Mẹ tôi, cũng đã từng nói với tôi. Khi tôi đưa chị Băng, một người Bạn QGNT tôi chơi thân 30 năm, xa nhau hơn 8 năm vì xuất cảnh, khi trở về quê hương, bất kể bận bịu vì rất nhiều chuyện riêng, chị Băng nhất định phải đi thăm Mẹ tôi cho bằng được. Từ lần thăm viếng đó, Mẹ tôi nhắc hoài, tôi vẫn nhớ như in lời Mẹ tôi. " Không cần biết cô Băng đó là người ra sao, đối với con thế nào, chỉ thấy sự biểu lộ kính trọng của cô ấy với Mẹ, Mẹ biết cô ấy quý con ra sao, cái Tâm cô ấy cao đẹp thế nào, và như vậy Mẹ mừng lắm, vì con có những

Tuyển tập thơ văn QGNT * Những vần thơ dâng MẸ
người Bạn tốt con ạ. Trên đời này, được làm Bạn với người
tốt là quý nhất con ạ, mọi vật chất khác đều không thể đánh
đổi được ."

Mẹ tôi có chủ quan không thì tôi không biết, nhưng tôi biết Mẹ tôi
nói đúng một điều : tôi may mắn được sống xung quanh những người
Bạn tốt, và điều này làm tôi cảm thấy mình được an ủi nhiều lắm.
Khi vui, khi buồn, khi thất bại, khi thành công, tôi đều được bạn bè
của tôi chia sẻ chân tình. Và nghĩ đến Mẹ tôi, nghĩ đến mong ước
của Mẹ, tôi muốn dành chút lòng thành của mình đến các Bà Mẹ
của Bạn tôi. Nhưng người bạn may mắn hơn tôi, được còn Mẹ bên
cạnh. Và Tôi muốn làm chút gì cho các Mẹ vui, để Mẹ tôi vui và
tôi cũng vui khi nhớ đến Mẹ mình.

Đó là chưa nói đến bên cạnh tôi, tôi còn hai bà Mẹ của Bạn
tôi. Hai bà Mẹ _ mà hai đứa con đã ra đi ...!!! Bạn thân của
tôi đã ra đi, và Mẹ họ vẫn còn, cái cảnh tóc bạc tiền đầu
xanh đau lòng là sao, tôi không với đẽ cập đến, tôi chỉ biết
nhìn tôi. Mẹ nhớ con Mẹ, và Mẹ cảm thấy ám lòng làm sao khi
con mình không còn, bao nhiêu năm, mà bạn con mình vẫn nhớ
đến mình, niềm vui đó không vật chất nào so sánh được ...

Có một điều, tôi chưa kể ai nghe. Trong suốt nhiều năm liền, tôi đã
đóng vai "người yêu của anh một người bạn Q 72 " để đến thăm Mẹ
của bạn tôi, vì cô ấy nói : " Tao mà nói mày là người yêu của anh
Ngheiep là Mẹ tao vui lắm ...!". Mẹ Bạn tôi đã trên 80 tuổi, và
người con trai duy nhất của Bà đã mất hơn chục năm. Bạn tôi, muốn
làm vui lòng Mẹ, vẫn thường đưa tôi về thăm Mẹ bạn, và nói rằng :
" Ngày xưa khi đi học, anh ấy thích con nhỏ này lắm ". Thật sự thì
không có như vậy, nhưng " chỉ một chút dính dáng đến cậu con trai
yêu quý của Mẹ, là Mẹ vui lắm nên mày cứ ủ đại vạy nha ..." (lời
Bạn tôi). Biết nói sao trước tấm lòng hiếu thảo, của cô con gái
dành cho Bà mẹ, và tấm lòng thương yêu con trai của Bà Mẹ dành
cho người con đã mất rồi. Tôi trân trọng hai tấm chân tình này, và
tôi ngoan ngoãn đóng vai người yêu cũ của anh Q 71 đã mất đó
trong nhiều năm. Rất đạt, cho đến ngày tôi xuất cảnh. Nên bây giờ,
khi hướng ứng đem nụ cười đến cho các Bà Mẹ, điều tôi nghĩ trước

Tuyển tập thơ văn QGNT * Những vần thơ dâng MẸ
nhất là Mẹ của Bạn Ngọc Q 72, và Mẹ của bạn Tuyết Hồng Q
72, và sau đó là thấp nén hương dâng lên cho Mẹ tôi.

Đi nhiên tôi biết, còn rất nhiều Bà Mẹ nữa, nhiều lắm, một số
những người Bạn tôi quen biết, vẫn còn có Mẹ bên cạnh. Biết
bao nụ cười sẽ nở nở trên môi móm mềm. Ôi thật đẹp làm
sao, nụ cười của Mẹ !!! . Việc làm này, tôi không biết các
Bạn trong nhóm đê xuống là sẽ xúc tiến ra sao, được bàn bạc
tổ chức qui mô lớn nhỏ thế nào. Riêng tôi, tôi tự hào với tôi,
tôi sẽ làm. Không ai làm, tôi cũng sẽ nhờ các Bạn Q72, "nhóm
9 nút" của tôi ở VN làm giúp tôi. Sắc tôi nhỏ tôi làm việc
nhỏ, tôi làm cho những người Mẹ mà tôi biết bên cạnh tôi. Và
tôi cũng rất mong các Bạn tôi, những người có khả năng lớn
hơn tôi, người còn Mẹ, người không còn Mẹ, đều hãy chung
 Tay nhau, người có của kẻ có công, cùng nhau làm một việc
nhỏ mà giá trị của nó quá biết nhường nào.

Làm sao tôi tìm được nụ cười của Mẹ tôi khi Mẹ đã đi xa rồi ! Thời
thì, tôi sẽ đi tìm nụ cười trên gương mặt Mẹ Bạn tôi, và coi như đó
là món quà Tết ...

" Con dâng lên Mẹ, Mẹ yêu ơi . ! "

Ngọc Hương

Mẹ Tôi

Trở về MN vào những ngày mùa đông, ngoài trời đầy tuyết bao phủ hết cả thành phố, trăng xóa cả bầu trời, lạnh cóng người và cái cảm giác lạnh lẽo, nhưng lòng mình vẫn háo hức vì gặp lại anh chị em gia đình, và điều cuối cùng là mình lại được ra thăm mộ Bố Mẹ, bất chợt lòng tôi chùng lại vì những kỷ niệm thân thương chợt hiện về, hình ảnh người đàn bà quấn khăn đen, chồng chéo với 7 đứa con nheo nhóc lớn nhất chỉ vừa 16 tuổi, và nhỏ nhất chỉ 6 tháng tuổi, một chữ cắn đòn chưa có trong tay.

Đó là Mẹ tôi, một người Mẹ hiền hòa, lúc nào miệng cũng nở nụ cười, dù cực nhọc gian truân nhưng Mẹ tôi chẳng bao giờ buồn, vẫn nói với anh em chúng tôi phải thương yêu nhau và dùi dắt dùm bọc cho nhau, tôi nhớ hoài những kỷ niệm ngày thơ ấu, vừa đi học về vội quăng cặp theo chị đi coi xe kiêm tiền về đưa cho Mẹ mua gạo, ngày nào không đủ tiền thì chị em cứ lo lắng không dám về vì phải cố gắng ở lại để giữ xe cho khách hàng cho đủ tiền, thế là hai chị em hí hửng đem tiền về cho Mẹ đi mua gạo và lo cho gia đình. Mỗi ngày đi học về nhìn bạn tôi có Bố lòng tôi buồn vô hạn. Chợt nhớ bản nhạc của nhạc sĩ Vũ Thành An (Ước vọng ngày thơ ấu chưa xin được chút nào, suốt đời còn khát khao ước vọng còn cầu cào) , nhưng vẫn vui vì may mắn thay tôi còn có Mẹ tôi

Đến năm 12 tuổi tôi lại được may mắn hơn chị em trong nhà vì được vào trường Nội Trú QGNM, Mẹ vẫn dặn rắng` con phải cố gắng' ở đó để học nhé ,vì con còn được may mắn hơn các anh chị và em con , chúng nó ở nhà phải làm lụng phụ Mẹ, ngày đầu tiên xa Mẹ và gia đình tôi nhớ nhà nhưng chợt nhớ lời Mẹ nói tôi như ấm lòng không cảm thấy buồn và nhớ nhà nữa .

Hôm nay tôi trở về MN vào những ngày lễ lớn này, được gặp lại anh chị em và thăm lại mộ Bố Mẹ ,nhưng tôi cảm nhận miệng Mẹ vẫn cười vì Mẹ đã được nằm cạnh Bố tôi . Trời thật lạnh nhưng lòng tôi cảm ấm lòng và hân hoan, vì anh chị em tôi đã được Mẹ dậy đỡ nêu người và chúng tôi một Đại gia đình được lớn và vững mạnh vì nhờ có Mẹ tôi.....

Tâm Triết

Người Đàn Bà Bị Lãng Quên

Kính tặng những bà Mẹ Quả Phụ Tu'Si

Dịp Tết vừa qua, tình cờ tôi được gặp một người đàn bà lớn tuổi, sống đơn độc trong một túp lều tranh sát bên cánh rừng nhỏ miền Trung. Bà gầy lấm, gầy đến độ tôi chỉ còn thấy ở bà một làn da sạm nắng, cáu bẩn nhăn nheo bao bọc lớp xương khô.

Khi tôi bước đến hỏi thăm, Bà mời tôi ngồi xuống chiếc chiếu duy nhất trong cái lều rách tươm xộc xệch. Đôi mắt mờ đục, kèm nhèm của bà chợt ướt khi nhắc đến người chồng đã hy sinh ở chiến trường, để lại một đàn con nheo nhóc. Bảy đứa con, đứa lớn nhất mới 8 tuổi, đứa nhỏ nhất vừa tròn hai tháng. Tang chồng chưa mãn, biến cố Tết Mậu Thân đã cướp đi hết những đứa con, khi một trái bom dội trúng căn nhà của bà. Xác thân bà còn đó, nhưng tâm hồn bà như đã chết theo chồng, theo con từ ngày ấy.

Rồi đến 75, bà chẳng còn gì để mất. Nghèo khổ lại thêm nghèo khổ, công việc mỗi ngày của bà bây giờ là khuân vác từng lốc gạch nung, chất lên xe tải từ sáng sớm đến tối mờ, để kiếm đủ ngày hai bữa nuôi thân. Nghe bà kể, tim tôi đau nhói. Không hiểu vì nhận ra được sự cảm thông của tôi, hay vì những đau khổ trong lòng đã tràn đầy, nên bà đã nói, đã kể thật nhiều như không thể dứt. Hồi lâu như chợt nhớ ra, bà lấy cho tôi xem, một tấm hình trắng đen cất giữ lâu ngày, tấm hình chụp người chồng đã xuống màu, phai sắc, song cũng đủ để còn nhận ra một người lính với quân phục hoa rồng. Người lính trong thế đứng nghiêm trang mà uy dũng, ánh mắt tự tin đầy nhiệt huyết của tuổi trẻ, mà vẫn đượm vẻ trìu mến yêu thương. Chắc hẳn khi chụp bức ảnh này, anh đang nhớ về gia đình và chờ ngày anh nghỉ phép.

Cầm bức ảnh trên tay, lòng tôi chùng xuống. Một nỗi

Tuyển tập thơ văn QGNT * Những vần thơ dâng Mẹ
buồn mênh mang dâng lên, người lính oai hùng năm xưa,
giờ chỉ còn lại bóng hình trên mảnh giấy cũ phai mờ. Một
gia đình đầm ấm năm xưa, hôm nay chỉ còn lại người vợ
quất queo, sụt sùi theo từng dòng nước mắt khô úa động
trên mi.

Tôi nhắm mắt hình dung ra, người thiếu phụ năm nào
khi chồng đi chinh chiến : chắt chiu từng đồng từng cắc,
thúc đêm để gói từng đòn bánh tét, ram nồi thịt kho, đem
dăm gói thuốc đen, lạng café, lặn lội đến tận những vùng
xa xôi heo hút, nơi chồng đang đóng quân gác giặc, mong
mang lại chút hơi ấm mùa Xuân cho chồng, và san sẻ chút
tâm tình người hậu phương đến người đầu tuyến lửa, chia
chút gian lao với chồng và đồng đội của chàng. Để rồi sau
khi chồng nằm xuống, người thiếu phụ năm xưa đã một
mình sờm hõm lặn lội vất vả kiếm sống nuôi con.

Rồi chiến tranh đã cuộp đi tất cả. Chỉ để lại cho người
góa phụ cô đơn một gánh đắng cay, chẳng còn điểm tựa
tinh thần, đơn độc bước đi trên đường đời gian nan khổn
khổ. Có ai còn nhớ đến họ khi chính họ cũng chẳng mong
giì nhớ được chính mình?

Hôm nay đây, trên mảnh đất quê hương : người góa phụ
đã hiến dâng tất cả cuộc đời, lẽ sống của mình cho đất
nước, đang ngồi trước mặt tôi dưới tấm lều rách nát thật cô
đơn, thật nghèo nàn. Dòng đời vùi dập, không biết bao
nhiêu mùa xuân đã trôi qua cuộc đời họ..... Lẽ nào cuộc
đời không dành cho những người góa phụ tử sĩ như thế này
một mùa xuân ?

Tết sắp về với người Việt chúng ta dù ở bất cứ nơi đâu.
Khi ngồi viết những dòng chữ này lòng tôi quặn thắt, khi
nghĩ đến những người phụ nữ đã bị lãng quên. Xin ACE hãy
cùng với tôi nhớ đến những người góa phụ này, người Mẹ
của một trong những chúng ta... Hãy cùng nhau đem một
chút mùa Xuân, đến với cuộc đời lạnh lẽo của những người
đàn bà chỉ biết một đời âm thầm hy sinh, một đời âm thầm
chiến đấu cho đến phút cuối của cuộc đời .

Có ai hay ?

Phạm Thành Nga

Chúng tôi đi từ nhà Nguyễn Quang Nghinh, gần Trảng Bom, qua một phần của Long Khánh vào quốc lộ để ra Bà Rịa, đến khu đất của tôi mới mua được vài năm nay.

MẸ QGNT

Sau khi rời khu đất của tôi ở biển Phước Tỉnh, chúng tôi đi Vũng Tàu, cách đó khoảng 20 Km. Buổi tối, Ngọc Anh (tức Anh Lùn) mời mọi người ra nhà hàng Gành Hào, sát ngay bờ biển Vũng Tàu để ăn tối. Nghinh ngồi im lặng, ngơ ngáo nhìn qua lại mãi, chỉ nói được một câu :

- Lần đầu tiên trong đời, tôi được hưởng một đêm như hôm nay, một Nhất Dạ Đế Vương.

Bữa ăn nhậu tốn gần chín trăm ngàn đồng VN (khoảng 55 USD) cho năm người (tôi, Ngọc Anh, Phát Chui, Nghinh và tài xế) đã là một "Nhất Dạ Đế Vương" cho cựu trưởng ban báo chí QGNT 71-72. Nguyễn Quang Nghinh, một tài hoa văn chương của QGNT ngày nào, đã làm gì trong hơn ba mươi năm qua ?

Chuyện thì dài dòng. Nhưng nay, cựu thiếu úy trung đội trưởng trình sát tiểu đoàn, cùng với vợ kiếm được từ 20 đến 30 ngàn đồng VN một ngày (từ 1.4- 1.8 USD). Công việc hàng ngày gồm đưa vợ ra chợ bán đậu hũ chiên, về nhà xay đậu nành, và chế biến thành đậu hũ, đến 4 giờ chiều thì xong, chiên lên vào lúc nào không biết, 6 giờ sáng hôm sau lại chở vợ, ra chợ bán.

Khi tôi xin chị Nghinh cho tôi đưa anh đi chơi ba ngày, chị đã hoan hỉ tiễn anh đi. Tôi đâu có biết là trong ba ngày đó gia đình bạn đã mất đi ba buổi chợ, Nghinh làm và bán đậu hũ giống như mẹ đã làm, để nuôi mình và các em mấy mươi năm trước.

Xưa kia Phạm Văn Đức, tôi, Mai Viết Khánh và Nghinh thân với nhau. Tôi thường hay lang thang đến nhà Nghinh ở xú Bùi Môn (Hốc Môn) chơi trong năm 73. Một hôm đến thăm Nghinh, không có Nghinh ở nhà, tôi nán đợi đến tối, và cuối cùng phải ngủ lại. Mẹ Nghinh vui vẻ tiếp đón và

Tuyển tập thơ văn QGNT * Những vần thơ dâng MẸ
mời tôi một bát rựa mận (một món thịt chó). Sáng hôm sau trước khi tôi về, mẹ ngần ngại hỏi mượn tiền. Mẹ cho tôi biết không có tiền trả tiền nhà và để đi cúng nhà thờ(?). Trong túi còn khoảng năm trăm bạc (thời đó) tôi đưa hết cho bà. Tôi đã đi bộ suốt từ Hốm môn về Saigon (khoảng 20 Km). Vừa đi tôi vừa nghĩ ra là bấy lâu nay, những lần chúng tôi kéo đến nhà Nghinh để uống rượu để và ăn đậu hũ chiên, là mỗi lần có thể đã làm thâm thúy vào vốn của mẹ Nghinh, mà không bao giờ Nghinh hay mẹ, có một lời than thân trách phận. Bà mẹ, khi ấy cũng còn trẻ, lúc nào cũng có nụ cười tươi trên môi. Bà mẹ nghèo đó đã nuôi các con học hành tử tế và nên người, hiện đang ở Tân Hiệp (Kiên Giang) với Minh, em Nghinh, nay bà đã quá già, đứng chụp hình thì chẳng người, nhưng hình như lúc đi thì lại quá còng lưng. Bà phải uống thuốc đau chân mỗi ngày mới đi được.

Nụ cười của mẹ tôi, mẹ Nghinh, mẹ Mai Viết Khánh, mẹ Trinh Hoài Nam, Mẹ Huỳnh Khương Trung, giống nhau một cách kỳ lạ, vì trong ánh mắt của họ, khi nhìn các bạn của con mình, sao thật là đầy trìu mến và thân thương, như thể các bà mẹ này đã có một mối giây liên hệ nào đó. Tôi thường nhìn các bà mẹ của bạn qua hình ảnh mẹ tôi: can trường, gian khổ, hy sinh và cao thượng. Tôi chưa bao giờ được chính thức Vinh Danh Mẹ, khi mẹ mình còn sống, nhưng lúc nào cũng thấy mẹ phải một lần được xứng đáng vinh danh như thế. Mẹ tôi nếu chưa mất, chắc cũng sẽ rất vui lòng, khi các đứa con và các bạn làm một ngày vinh danh cho các Mẹ.

Đây là một vinh dự chung cho chúng ta. Tôi đến để nhìn thấy mẹ các bạn, và cũng để nhìn thấy mẹ tôi được một lần nghĩ đến, là một bà mẹ QGNT phi thường. Dù còn sống hay đã khuất, từ nay các mẹ QGNT sẽ luôn sống trong lòng chúng ta như vầng trăng sáng.

Tôi sẽ tưởng tượng được những bà mẹ QGNT còn sống như mẹ Khánh, Trung và các bạn khác, sẽ sung sướng như thế nào, khi các con tề tựu để tỏ lòng kính mến và tri ân mình ?

Trần Quang Nam

Viết về mẹ tôi

Một con người mà ta yêu, ta quý, đang tận hưởng niềm vui, vì người đó còn bên ta, nhưng ta biết sự sung sướng đó không vĩnh cửu. Vì thời gian chỉ là một cỗ máy vô trí giác, cứ trôi như cái kim đồng hồ mãi quay. Cho nên đó là thứ hạnh phúc mong manh. Tôi đang nói về mẹ yêu quý của tôi.

Sự lo âu đó càng tăng khi nghe lời bản nhạc Mừng Tuổi Mẹ có câu “mỗi mùa Xuân sang, Mẹ thêm một tuổi, là ngày tôi xa Mẹ càng gần” “Nhiều khi giữa đêm khuya, cái điều mình không dám nghĩ đến đó vụt lóe lên, tôi hốt hoảng muốn chạy ngay đến Mẹ, quỳ dưới chân Mẹ, muốn nhìn Mẹ một cái, nhìn như những nhát điêu khắc, chạm trổ hình dáng Mẹ trong tâm hồn tôi, cho đừng bao giờ phai nhạt. Tôi muốn dành tất cả những giờ phút từ đây trở đi để gần gũi, để chăm sóc hầu hạ, hầu đền đáp một chút nào công lao trời biển Mẹ. Cả năm tôi làm việc, để mong đợi Xuân về được gặp lại Mẹ. Những lúc gần bên Mẹ tôi có những khoảnh khắc rất thiêng liêng. Tôi yên lặng ngắm nhìn, tôi hụp lặng trong niềm hạnh phúc vô biên, hạnh phúc như biết bao lần trong các buổi lễ Vu Lan, tôi vẫn còn được cài bông hồng đỏ lên áo, vì Mẹ còn đó. Một cái nhìn xuyên suốt từ quá khứ xa xăm đến nay, tôi bàng hoàng không ngờ một cụ già bé nhỏ, chịu đựng không biết bao nhiêu giông bão của cuộc đời, vẫn còn hiện diện như tượng đài, vinh danh tài đức của một bà mẹ Việt Nam.

Ngày nay các con đã lớn khôn, cùng nhau lo cho Mẹ, nên Mẹ mang dáng dấp của một cụ già quý phái thảnh thoát, nhưng kia hãy nhìn lại từng nét nhăn, từng sợi tóc bạc, là những chứng tích của bao đau khổ nhọc nhằn trải qua. Hãy xem khúc phim quay lại 40 năm trước, trong ngày đám tang cha tôi, đã

Tuyển tập thơ văn QGNT * Những vần thơ dâng Mẹ
hy sinh trong cuộc chiến Tết Mậu Thân 1968. Người quá phụ
40 tuổi đang mang thai đứa con thứ tám, và 7 đứa con nheo
nhóc, đầu quấn khăn tang trắng đang phủ phục, khóc than
bên ngôi mộ mới đắp, cha mất đi, để lại một mẹ già 75 tuổi,
từ đây, Mẹ lãnh trách nhiệm trước 8 đứa con và Mẹ chồng.

Mẹ theo chồng từ Bắc vào Nam sinh sống, nên tất cả
quyền thuộc đều ở ngoài Bắc. Bên nội chỉ có duy nhất một
người cô không khá lăm ở Sài Gòn. Bà còn xóm giềng nhìn
gia đình tôi, họ ái ngại vô cùng, tưởng lai thật đen tối như mây
đen đang vần vũ trên trời. Họ không hiểu rõ đây người quá
phụ yếu đuối kia, làm sao nuôi nổi 10 miệng ăn. Để tình trạng
bi đát đạt đến điểm cùng cực, là thần định mệnh đã cho thiêu
huỷ ngôi nhà cùng tài sản của chúng tôi, vào đợt 2 tổng tiến
công Tết Mậu Thân 1968, trong khi Mẹ con chúng tôi đang
tạm trú trong trường học.

Ngày đó, tôi là trưởng nữ vừa 14 tuổi mất cha, tôi cứ lo
lắng sự học sẽ dang, tính ích kỷ sợ Mẹ lấy chồng khác, mà
không biết điều trước mắt là làm sao Mẹ sẽ nuôi nổi tám đứa
con nhỏ, cùng Mẹ chồng. Khi trụ cột trong gia đình đã sụp
đổ, Mẹ phải xây mộ cho chồng, cất tạm lại căn nhà, sau đó
Mẹ lại phải vượt cạn, đi biển một mình để sinh ra đứa con thứ
8 không biết mặt cha.

Viết đến đây, tôi nhận ra hai điều đáng suy nghĩ, là ngày
nay, thế hệ chúng ta với nền y học tiến bộ, ai cũng theo chính
sách có 1 hay 2 đứa con, thế mà chúng ta phải điên đầu. Còn
Mẹ tôi, với hoàn cảnh muôn vàn khó khăn của đất nước đang
chiến tranh, mà đã lo cho chúng tôi ăn học đến nơi đến chốn,
quả là điều kỳ diệu. Điều thứ hai, đọc báo ngày nay, ta biết
bên Nhật bản hàng năm, có hàng trăm ngàn người tự vận, lý
do là bị áp lực công việc, bị thất nghiệp, thất tình.... những lý
do đó, so với nỗi khổ cùng của Mẹ tôi thật là trò trẻ con.
Thế mới biết, một người không được học hành gì cả, mà lại có
một ý chí tinh thần vững mạnh, dám đương đầu với thử thách
gian nan, và đi đến chiến thắng.

Một năm sau ngày cha tôi mất, tôi được nhận vào học nội
trú ở trường Quốc Gia Nghĩa Tử Sài Gòn, nơi dành cho các

Tuyển tập thơ văn QGNT * Những vần thơ dâng Mẹ
học sinh có hoàn cảnh, là cha đã hy sinh cho Tổ Quốc. Tôi
được sự dạy dỗ chăm sóc tử tế, vì sự thương cảm dành cho
chúng tôi, nên tôi được trải qua những năm tháng êm đềm
của tuổi mới lớn. Nơi gia đình ở Mỹ Tho, Mẹ phải xoay xở mua
bán để lo cho các em nhỏ.

Mẹ kể lại, ngày xưa ngoài Bắc phong kiến, trọng Nam khinh Nữ, con trai mới đáng được học hành, nên ông ngoại rất giàu, mướn Thầy về dạy học cho các cậu, còn Mẹ có bốn phận lo cơm nước, phục dịch, rồi học lóm chút đỉnh. Vậy mà nhờ thông minh và có khiếu về tính toán, nên Mẹ mua bán rất linh hoạt và chính xác. Rồi đến những năm tháng khó khăn về kinh tế, của đất nước vào giai đoạn sau năm 1975. Một lần nữa mới thấy tài đảm đang của Mẹ, như một thuyền trưởng lèo lái con thuyền qua bao giông tố, giờ thì tàu đã đến bến bờ, anh chị em chúng tôi đã thành gia thất đầy đủ, nay thì Mẹ đã được an hưởng tuổi già, nhưng chưa được trọn vẹn, vì anh chị em chúng tôi đều bung ra bốn phương trời, bà vẫn lo trông tin đứa này, mong đứa kia về thăm.

Chắc chắn trong 40 năm qua, hồi ức một thời có chồng, chắc đã làm Mẹ thoáng nghĩ đến việc tiến thêm một bước nữa, nhưng có lẽ sự hy sinh của Mẹ dành cho chúng con quá lớn, nó không còn chỗ nào cho bất cứ một thứ gì khác.

Ngày nay, những ngày kỉ niệm giỗ cha, hay lễ cưới hỏi của chúng tôi, bên bàn thờ Mẹ thấp nhang rưng rưng ngắn lệ. Trong lúc nói chuyện, Mẹ hay gọi Ba một cách trìu mến :

« Ông bạn đời của tôi » (dẫu người đã đi xa 40 năm).

Bà hay kể về tình vợ chồng của Ba Mẹ ngày xưa, luôn yêu thương hòa thuận, để thế hệ chúng tôi noi theo. Giờ đây Mẹ đã già lắm, mà chúng tôi cũng không còn trẻ, những thắc mắc đặt ra có ngay lời giải đáp : Mặc dù Mẹ không hề vào trường, không hề có bằng cấp, không hề đọc « tú thư ngũ kinh », không biết « tam cương ngũ thường », không biết « tam tòng tú đức » là gì ? Thế mà Mẹ đã trải qua suốt một đời người không hề sai phạm, thủ tiết thờ chồng, phụng dưỡng Mẹ chồng, nuôi dạy con cái nên người. Nhưng Mẹ được sinh ra là một người có bản chất thật đức hạnh, được sự giáo dục

Tuyển tập thơ văn QGNT * Những vần thơ dâng MẸ
tốt trong gia đình, lại sống trong một đất nước mà lẽ giáo
Khổng – Mạnh, bàng bạc xung quanh hàng nghìn năm nay,
nên đã biến Mẹ thành một người đàn bà vụn toàn một cách tự
nhiên, mà chính bản thân bà thấy những gì đã hy sinh, và làm
tốt đều là chuyện bình thường.

Trong kho tàng văn thơ Việt Nam, không biết lời hay ý đẹp
ca ngợi người Mẹ, nên mỗi lần tôi đọc, tôi nghe đều nghĩ
những lời đó, dành cho Mẹ tôi thật xứng đáng. Tuy nhiên, tôi
thích lời diễn đạt của tác giả «Bông hồng cài áo», có câu ý
nghĩa nhất : « Rồi một ngày nào đó, tôi về nhìn Mẹ yêu, nhìn
thật lâu, rồi nói với Mẹ rằng : Mẹ ơi, Mẹ có biết hay không ?
biết gì ? biết là con thương Mẹ không ?.

Ba tiếng con thương Mẹ được thốt lên với tất cả lòng thành
là đầy đủ lấp rói, con thương Mẹ mà nước mắt con đã dâng
tràn, những giọt nước mắt yêu thương, những giọt nước mắt
biết ơn, những giọt nước mắt nồng mộ một con người rất ư
giản dị, đơn sơ mà cao cả vô cùng.

Đỗ Thi Hoa

Viết vào dịp Lễ Vinh Danh Mẹ _ Quốc Gia Nghĩa Tử
Món quà dành cho Mẹ nhân ngày sinh nhật thứ 55 của con

Vinh Danh

Mẹ Việt Nam

Chín tháng cưu mang, mười ngày nặng nhọc ...

Không ai trong chúng ta chối bỏ cái quyền uy vô thượng của Tạo Hoá, nhưng thực tế kẻ đã mang nặng đẻ đau, để tạo nên vóc nêu hình cho chúng ta, lại chính là những Bà Mẹ .

Không ai trong chúng ta không biết Tổ Hùng Vương, đã tạo lập ra nước Nam, nhưng chúng ta vẫn tưởng nhớ về quê cha đất tổ với ba chữ " **Mẹ Việt Nam** ".

"**Mẹ..!**" một tiếng gọi đơn giản nhưng thấm thiết. Một tình thương, một cảm xúc, mà một người ít chữ nghĩa như tôi không thể nào diễn tả hết được.

"**Mẹ**", sự thân thương trong lòng mỗi con người chúng ta, không phân biệt chủng tộc, giới tính hay tôn giáo.

"**Mẹ**", tiếng nói lại càng đậm đà hơn, sâu thẳm hơn với con dân nước Việt.

Người Mẹ, người phụ nữ, từ ngàn xưa cho đến nay, và có lẽ cả đến ngàn sau, vẫn là những người chịu đựng bao nhiêu âm thầm hy sinh, và chịu biết bao những sự ngược đãi . . . !!!

Người Mẹ chiến sĩ, người Mẹ QGNT lại là những người chịu sự mất mát, đắng cay chồng thêm lên đó nữa.

Từ xưa chúng ta đã biết chuyện tích "Thiếu Phụ Nam Xương". Từ bao nhiêu năm trước, nàng Tô Thị đã hoá đá đợi chinh phu. Bài Hòn Vọng Phu của nhạc sĩ Lê Thương đã một thời gắn bó, biểu tượng cho Ban Đại Hợp Xướng của trường Quốc Gia Nghĩa Tử Sài Gòn.

Tôi xin nghiêng mình trân trọng các ACEQ đã, đang

Tuyển tập thơ văn QGNT * Những vần thơ dâng MẸ
và sẽ chăm sóc đến những người Mẹ QGNT nói riêng,
và người Mẹ Việt Nam, cũng như người Mẹ trên toàn
cầu nói chung.

Hãy đến với MẸ, khi người còn đang ở trên cõi tạm
này, mà an ủi vỗ về, mà gắn lên môi MẸ những nụ
cười, mà lùa vào trong lòng MẸ những sinh khí của
MÙA XUÂN VĨNH CỬU.

Hãy nhớ về những người MẸ đã khuất, bằng cả tấm
lòng trân trọng nhất, hãy làm cho mẹ được ngậm cười
nơi chín suối, vì đã làm tròn bốn phận dưỡng dục con
thơ.

MẸ VIỆT NAM là MẸ chung của người con dân nước
Việt, của những người còn hanh diện với dòng máu
đỏ da vàng chảy trong huyết quản.

MẸ QUỐC GIA NGHĨA TỬ là MẸ chung của những
người con đã mang bốn chữ QUỐC GIA NGHĨA TỬ,
và vẫn còn tự hào với bốn chữ đó.

Mẹ tôi cũng không còn, bao nhiêu nữa những điều tôi
còn có thể trao cho Mẹ, chỉ là nỗi tiếc thương. . . !

Xin cho tôi được phép góp một phần rất mọn vào
những việc to lớn của Quý ACE trong tâm nguyện
chung này.

Trân trọng,

Thanh Nguyễn

Đời Đồng về Mẹ

❖ Theo quy luật muôn đời, bất hạnh của cuộc chia ly sẽ đến, đó là sự mất mát những người thân yêu nhất của chúng ta. Nhưng có lẽ mất mẹ là điều bất hạnh, và khung khiếp nhất đối với mỗi người con.

Trong tuần qua khi chôn cất mẹ xong, tôi cũng không nghĩ là tôi đã mất mẹ thật sự, vì cái chết đến với mẹ sao nhanh quá, nó vượt qua ranh giới của sự tưởng tượng và suy nghĩ bình thường.

Nhưng thật sự, tôi đã xa mẹ tôi vĩnh viễn rồi.

Người Việt Nam của chúng ta, luôn coi người Mẹ như một cứu cánh, và là lẽ sống. Chẳng phải thế mà khi còn bé bỏng, chúng ta vẫn thường nghe câu nói: Mất cha thì ăn cơm với cá, mất Mẹ thì liếm lá đầu đường, để thấy rằng Mẹ cần thiết cho cuộc sống và lẽ sống của ta như thế nào. Có một câu nói của một Triết gia : Thượng Đế không có mặt ở trần gian, nên Ngài tạo ra Người Mẹ để thay thế Ngài. Tôi cũng hầu như ít làm thơ, nhưng không hiểu sao tôi lại có linh cảm lạ lùng như vậy.

CHÚC CHO NGÀY VINH DANH MẸ Q TỐT ĐẸP, ĐỂ MẸ CÓ NIỀM VUI SỐNG LÂU BỀN CON CHÁU, VÀ MẸ MÃI LÀ MÙA XUÂN.

Nguyễn Văn Hải Q72

❖ Rồi năm tháng qua đi, Mẹ dãi dầu nuôi con khôn lớn. Cuộc đời chẳng ai màng, vì bận theo cuộc sống. Chúng ta cứ lần lữa chằn chừ, giờ thì không một ai có thể níu kéo cho thời gian đi ngược lại, để anh Nguyễn Văn Hải có cơ hội đọc cho Mẹ của anh, nghe bài thơ anh viết cho Mẹ, bài thơ anh đã viết ra bằng tất cả cảm xúc sâu kín từ đáy trái tim. Nhưng Mẹ anh đã mãi mãi ra đi..... khi trang thơ anh chưa kịp gởi. ACE oi ! Xin đừng ngần ngại, hãy cùng

Tuyển tập thơ văn QGNT * Những vần thơ dâng MẸ
nhau dâng lên Mẹ: Lời yêu thương hôm nay, hãy cùng
nhau đến thăm Mẹ, hãy cùng nhau chúc mừng Mẹ, và
hãy quây quần về đây: cùng nhau VINH DANH MẸ khi Mẹ
còn nơi thế trần này.

Mẹ xứng đáng được như thế, Mẹ xứng đáng được VINH DANH. ACE chúng ta và những người đã sinh ra và sống trong thời chinh chiến, còn may mắn hiện diện nơi đây nợ Mẹ của chúng ta : lời Tri ân chân thành.

Xin hãy gượng đợi chúng con, Mẹ nhé !

❖ Nhận được điện thoại của chị Nhu báo tin Mẹ của chị Thủy mất, chúng tôi vội gọi nhau đến chia buồn cùng anh chị Phúc và gia đình. Đến nhà thì anh chị đã đi ra nhà quàng, chúng tôi lại lên xe chạy đến nhà quàng. Anh Phúc vừa gặp chúng tôi đã không kềm được xúc động, nước mắt rơi lả tả làm ai cũng mũi lòng. Tôi thật sự cảm mến con người này, anh rất ít nói nhưng luôn hết lòng với anh em. Chị Thủy vợ anh cũng thế luôn luôn hòa nhã và tươi vui. ACE Bắc Cali ai cũng biết sự hiếu thảo của chị Thủy đối với người Mẹ đã nambiết giùm hơn 10 năm nay, và tấm lòng kính yêu của anh Phúc đối với người Mẹ vợ bình hoạn này. Anh đã dành rất nhiều thì giờ để giúp vợ chăm sóc Mẹ rất chu đáo , tận tình. Thời gian dài trên giường bệnh của Mẹ, đã không làm anh chị mất kiên nhẫn hay khó chịu. Và bây giờ, Mẹ của anh chị đã ra đi, bài hát chị Thủy đang làm dở dang cho người MẸ muôn vàn mến thương này, để hát trong đại hội VINH DANH MẸ mà tôi nhớ câu cuối :" MẸ chính là thánh mẫu của đời con " .

Tôi tin dù đau buồn , nhưng chắc chắn Bà là người hạnh phúc nhất .

Phạm Thành Nga

❖ *Con hạnh phúc được cài hoa hồng đỏ,
Hơn 50 năm có Mẹ cạnh bên.
Tử thuở chào đời, con trong vòng tay Mẹ,
Bây giờ tóc ngả sương.
Con luôn có Mẹ bên đời,
Con vẫn nhớ, Mẹ cuối năm xưa.*

Tuyển tập thơ văn QGNT * Những vần thơ dâng MẸ
 Con đến trường, Mẹ nâng niu chân bước,
 Tóc con dài, Mẹ ân cần chăm sóc.
 Bồ kết nướng thơm, Mẹ nấu với cỏ mần trầu.
 Mẹ ơi con sung sướng có Mẹ chở che.
 Dù giờ đâu, con đã diu bước Mẹ.
 Mẹ luôn là nơi con nương tựa
 Dù giờ đâu vai Mẹ đã yêu gầy.

Con vẫn thường ngầm Mẹ mỗi lúc ngồi ăn cơm cùng, Mẹ mồng manh quá. Đôi lúc Mẹ không ăn hết một bát cơm, là con bắt đầu lo lắng. Mẹ vẫn thường thức sớm, hôm nào Mẹ dậy muộn, là con đã cuống cuồng lo sợ. Những hôm phải đi làm cả ngày đến tối mịt mới về, lòng con thấp thỏm khi điện thoại về nhà, không thấy Mẹ cầm máy. Thế là con gọi ngày cho anh chị, con bỏ việc chạy như bay về nhà, trên đường đi, lòng cầu nguyện đến Đức Phật Quan Thế Âm, phò hộ cho Mẹ được bình an. Một phen hú vía, tại Mẹ uống thuốc ho, nên ngủ quên. Mẹ năm xưa giờ đã già đi, một đời Mẹ đã trút cạn cho con cái được trưởng thành, Mẹ càng già, con càng phải nhẹ nhàng và cẩn trọng.

Mẹ ơi ! con rất biết con sẽ là niềm vui của Mẹ, để Mẹ tin cậy và an tâm. Và Mẹ vẫn mãi mãi là nơi con trú ngụ thật ấm áp, lòng thật êm ám mỗi khi gọi hai tiếng : Mẹ ơi !

"Mẹ là đất, Mẹ là trời.
 Mẹ là hơi thở không rời thân con... "

Phạm Vũ Quê Hương

❖ Chị Hương viết những điều đã gợi lại cho em một chuyện cổ về mẹ, tiếc thay lại lỡ quên tên nhân vật chính. Chỉ còn nhớ ông ta là người đã thành nhân, có địa vị trong xã hội, nhưng mỗi khi có lỗi làm vẫn bị mẹ đánh đòn giáo huấn.

Một lần kia, ông lại có lỗi nên cũng nambiều cho mẹ đánh đòn, và dặn dò dạy bảo. Trong lúc nghe lời mẹ dạy, nước mắt ông tuôn chảy không ngừng, làm mẹ ngạc nhiên hỏi :

- Bộ mẹ đánh con đau lắm hay sao mà con khóc hoài vậy?
- Thưa mẹ không phải vậy. Những lần trước mẹ đánh con, còn thấy đau. Lần này mẹ đánh con không còn thấy đau, nên con biết mẹ đã già yếu, không còn sống với con được

Tuyển tập thơ văn QGNT * Những vần thơ dâng MẸ
bao lâu, nên con không cầm được nước mắt.

OPham

Ở nơi nào đó ... Các Bạn tôi, đang ráo riết bỏ công sức ra cố gắng làm cho Các Bà Mẹ của chúng tôi vui, sao cho những nụ cười tươi sẽ xuất hiện trên đôi môi móm mềm, ánh mắt cảm động, lóe sáng trên khuôn mặt đầy những nếp nhăn, đánh dấu một đời vất vả vì đàn con dại.

Xa xôi quá ... tôi không làm gì góp sức được với những người Bạn chân tình, dành viết vài dòng chữ, gởi trọn lòng mến thương cảm phục đến các Bạn, và chúc các Bạn tôi đạt được mong ước tốt đẹp, tấm lòng hiếu thảo của các con sẽ là món quà cao quý nhất dâng lên Mẹ Hiền.

Và ... thật hạnh phúc cho những người Bạn, đang còn có Mẹ bên cạnh, để đón nhận lòng hiếu thảo của các Bạn. Xin cho tôi được chia sẻ, một chút thôi hạnh phúc quý giá này ! Tôi cũng cảm thấy hạnh phúc, khi thấp nén hương trước ảnh Mẹ tôi.

*Con không khóc khi cài hoa trắng,
vì trong hoa con thấy Mẹ đang cười ...!*

Hai câu thơ này tôi không còn nhớ được ai là tác giả(gởi lời xin lỗi tác giả vì sơ sót này !), nhưng hai câu thơ này đi vào lòng tôi, từ nhiều năm nay sau khi Mẹ tôi qua đời, và cứ mỗi lần nhớ Mẹ, nước mắt chực rơi là lòng tôi lại vang lên hai câu thơ này, như lời Mẹ tôi nhắc nhở an ủi tôi.

*Con gái yêu, Mẹ đâu đi xa
Mẹ vẫn bên con tình Mẹ bao la
Lúc nhớ Mẹ, đem tình thương lan rộng
Tình Mẹ bao la, nghĩa Hiếu mến mông.
Món quà dâng Mẹ mùa Xuân đến
Mẹ nhận nha, cho con thoả nguyện trong lòng .!!!*

NGỌC HƯƠNG

❖ MẸ tôi : người quả phụ thời tao loạn. Thời gian vẫn vụn vụt qua đi mà không bao giờ trở lại, không ai biết ngày mai mình sẽ ra sao. Xin ACE hãy cố gắng nhìn chút thì giờ quý báu

Tuyển tập thơ văn QGNT * Những vần thơ dâng Mẹ
của mình, quây quần vè đây với nhau, với Mẹ để chúng ta có
cơ hội chia sẻ, chúc mừng, thăm hỏi và VINH DANH những
người Mẹ của chúng ta khi còn có thể. Nếu ai may mắn còn
Mẹ, thì Mẹ cũng đã già lắm rồi, chúng ta nhận được mail
Phân ưu, chia buồn nhiều hơn Chúc mừng sinh nhật. Và ngay
những khi nghe tiếng chuông điện thoại reo vào sáng sớm hay
nửa đêm tim tôi đã thót lại, nghĩ ngay đến Mẹ và nguyện cầu
Mẹ vẫn an bình.

Anh chị em nhớ không ? 40 năm về trước, chỉ qua một cái Tết
hàng trăm ngàn người đã trở thành quả phụ, hàng trăm ngàn
đứa con bỗng chốc mồ côi . Mọi người nín thở chờ tin, tiếng
khóc than từng nhà mỗi ngày một nhiều trong các trại gia
binh, cư xá. Cả nước nhuộm màu tang : người may mắn lanh
được xác chồng, người bất hạnh xác chồng cũng không toàn
vẹn. Quán trên đầu vành khăn trắng, gạt nước mắt nuôi con,
ngày cha đèn nợ nước là ngày Mẹ gánh vác cả giang sơn.

Rồi vận nước nổi trôi, những người quả phụ chẳng ai còn nhớ,
lại một lần gạt nước mắt tiễn con đi tìm sự sống. Còn khốn khổ
nào hơn làm người quả phụ thời tao loạn ?.

Đất nước đã quên Mẹ, mọi người đã quên Mẹ. Nhưng.....
chúng con không thể quên Mẹ :

Những quả phụ, những người Mẹ của chúng con.

Phạm Thành Nga

Nhớ nước trong nguồn

*“Công cha như núi Thái Sơn
Nghĩa Mẹ như nước trong nguồn chảy ra”*

(Cadao)

Hình ảnh xa xưa nhất mà tôi vẫn nhớ được đến bây giờ là trận bão ngày mới di cư vào Nam, gia đình tôi cùng gia đình hàng xóm phải ở tạm trong căn bếp chung, vì cả hai căn nhà chính đã bị sập. Em trai tôi sinh được vài tháng và đã mất trong thời gian này. Một anh, một chị, một em, vậy là ba anh chị em của tôi, ba người con của mẹ đã mất, chỉ còn lại một mình tôi, nên mẹ rất nuông chiều, yêu quý. Bố thường vắng nhà đi đánh xe đêm. Mỗi tối, hai mẹ con trên chiếc võng đong đưa, và tôi thường ngủ quên giữa những câu chuyện mẹ kể về cuộc đời mẹ. Gần năm mươi năm đã qua, những câu chuyện này vẫn luôn sống trong ký ức tôi, chẳng hề mai một !

Ông bà ngoại tôi gặp nhau khi tuổi đời đã lớn, cả hai đều đã có gia đình riêng từ trước. Ông ngoại, vợ mất sau khi sinh con trai đầu lòng. Bà ngoại bị chồng bỏ đi biệt tích sau ngày cưới được vài tháng. Bà chờ đợi rất lâu, khi biết tin chồng chết mới tái giá. Ông tôi là người chịu khó làm ăn, gia đình sống rất hòa thuận và hạnh phúc. Mẹ sinh ra trong sự nâng niu, chiều chuộng của ông bà ngoại. Mấy năm sau, mẹ có thêm một em trai. Cuộc sống thật êm đềm cho đến ngày ông ngoại đột ngột từ trần. Bà ngoại vì sợ ma, sau đêm chôn cất ông, đã bán vội tất

cả đất dai, nhà cửa, bà dọn vào giữa làng, cất một căn nhà nhỏ bên cạnh gia đình người anh ruột. Một nách hai con nhở dại, số vốn dành dụm cứ voi dân. Cái tang đầu đời đã khởi đầu những chuỗi bất hạnh, đau thương trong đời mẹ. Mấy năm sau, một lần đi thăm người em gái út dì tu ở xa, cha xứ nơi đó đã xin cậu tôi để nuôi nấng, dậy dỗ. Bà bằng lòng, nhưng nhớ con, cứ cách tuần bà lại đi thăm cậu một lần, mỗi lần đi về cả hai, ba ngày đường. Công việc làm ăn bị bỏ bê, sao nhăng nên cuộc sống của hai mẹ con ngày càng khó khăn, thiểu thốn.

Năm mươi một tuổi, Mẹ đi ở cho ông bà nội tôi để tìm miếng cơm, manh áo nuôi thân. Ông bà nội buôn bán khá thành công. Ông nội hiền, nhanh nhẹn và tháo vát. Bà nội hay nói, nóng tính, nhưng tốt bụng. Bố là con cả và được gởi đi trọ học xa. Bố có hai em trai, hằng ngày công việc của mẹ là lo liệu bữa trưa, và trông nom chú út. Chú út còn nhỏ, rất dễ, không đòi ăn bế nhiều. Ở với gia đình ông bà nội được vài năm thì ông tôi mất. Bố phải nghỉ học về phụ giúp bà tôi. Mẹ về ở với gia đình người em họ, có chồng là Chánh Tống. Tuy là người ở, mẹ cũng được ưu đãi hơn những đứa tớ khác một chút, vì có liên hệ họ hàng. Ở nhà người em họ khoảng hai năm, mẹ về sống với bà ngoại, bà bắt đầu đau yếu vì tuổi già, không làm được những việc đồng áng, nặng nhọc như xưa. Bản tính mẹ rất chăm chỉ, chịu khó, mấy năm đi ở, đã rèn luyện thêm cho bà sự nhẫn nhục, chịu đựng trong công việc cũng như trong cách cư xử. Mẹ đã lớn, có thể đi làm thuê, cấy mướn, đời sống hai mẹ con cũng tạm đủ qua ngày. Bố đã nhờ người mai mối hỏi cưới mẹ, nhưng mẹ khước từ, vì muốn ở nhà chăm sóc bà ngoại. Bà nội hỏi một người khác cho bố, nhưng đến gần ngày cưới, bố bỏ nhà đi lên mạn ngược làm ăn, có lẽ hình bóng mẹ vẫn còn vương vấn, mang nặng trong ông. Hơn sáu tháng sau, ông trở về với bệnh sốt rét, tóc rụng gần hết.

Ít lâu sau, bà ngoại mất. Mẹ về ở với gia đình người dì ruột. Khi dứt tang, bố nhờ người đi hỏi lần thứ hai và mẹ bằng lòng. Sau đám cưới được hai tháng, Bà nội cho bố mẹ hơn hai sào ruộng ra ở riêng, miếng đất đủ đào một cái ao, làm nền cho căn nhà lá hai gian, một bếp và một vườn nhỏ trồng ít cây ăn trái

như chanh, cam, mơ, mận....., Bố thuê ruộng cây thêm. Mẹ làm nghề hàng xáo, nuôi heo và nấu rượu lâu. Chí thú làm ăn, bố mẹ cũng dành dụm được một số vốn nhỏ. Vì quá tham việc, mẹ vẫn còn đi tắt nước trong buổi chiều trước khi sinh, nên anh cả vừa lọt lòng là mất. Buồn bã vì mất con và yếu sức bởi lần đầu sinh nở, mẹ đã ốm gần cả năm mới bình phục.

Khi Việt Minh nổi lên, bố tham gia dạy bình dân học vụ. Lần đầu tiên trong đời, mẹ “được” đi học tối. Mẹ biết đánh vần, viết và đọc được chữ thường, nhưng không đọc được chữ in. Khi mẹ có bầu bà chị kế, Pháp kéo quân về bố ráp và bắt những người cộng tác với Việt Minh. Mẹ phải bán tất cả số vốn để dành hơn hai trăm thùng thóc chạy đôn, chạy đáo tìm cách lo lót, bố mới được tha về. Pháp vừa thả được mấy ngày, Việt Minh lại bắt và giam bố trong khu Tư, với tội đầu hàng giặc. Lo lắng quá, mẹ sinh chị tôi thiếu tháng. Vài tháng sau chị mất, mặc dù đã cố gắng chạy chữa thuốc men, gần một năm sau bố mới được thả. Uất ức, chán nản với thân “một cổ, hai tròng”, ban ngày Pháp, tối Việt Minh. Bố vào lính, Mẹ theo bố đến khi có mang tôi, gần ngày sinh mới trở lại quê. Thời gian này, bà nội tôi đã bị liệt nửa người, căn nhà riêng của bố mẹ đã bị phá bỏ, mẹ phải ở tạm nhà bà nội đến ngày sinh, mẹ ra nằm trong một chòi nhỏ được dựng tạm ở góc nền nhà cũ. Tôi bị đẻ ngược, bà đỡ nghĩ chắc cả hai mẹ con đều chết, nhưng Trời thương, cuối cùng cũng “mẹ tròn, con vuông”, hậu quả của lần sinh nở này đã ảnh hưởng đến sức khỏe của mẹ rất nhiều. Mẹ bị bệnh nướu, vì ăn uống kham khổ khi cưu mang tôi, nên răng cứ rụng dần. Một tháng sau, bà nội mất, lo xong đám tang bà, mẹ con lại theo ra chỗ đóng quân của bố ở.

Năm 1954 bố bỏ lính, đưa gia đình di cư vào Nam. Từ ngày lập gia đình, bốn năm ở Bến Tre là những năm an nhàn nhất đời mẹ. Nhờ tiền viện trợ và tôm cá nhiều, mình bố đi làm cũng đủ ăn, đủ mặc, Mẹ chỉ chăm sóc tôi và quản xuyến việc trong nhà. Tôi rất ham chơi, lười ăn và biếng học. Tối bữa ăn, mẹ thường phải qua những nhà hàng xóm, xin cho con cái của họ sang ăn chung. Vì lười học và nhõng nhẽo với mẹ, tôi đã bị bố cho mấy trận đòn nên thân. Tôi sợ bố vì tính nóng và sự

Tuyển tập thơ văn QGNT * Những vần thơ dâng Mẹ
nghiêm khắc của ông, ít khi dám lại gần, luôn quấn quít bên
mẹ, và “bắt nạt” bà. Em gái tôi chào đời khi Việt Cộng bắt đầu
nổi lên. Gia đình lại phải di cư một lần nữa. Hạnh phúc ngắn
ngủi hiếm hoi vuột khỏi tầm tay. Định mệnh lại đẩy gia đình tôi
đến một khúc quanh mới.

Di cư về Cà Mau vào mùa mưa, nước phèn mêtê mê mông
khắp chốn, phương tiện di chuyển duy nhất là xuồng ba lá.
Cảnh trí quá điu hiu và cô quạnh, ở đây vài tuần, bố đưa gia đình
về Cái Sắn. Về trễ, gia đình tôi chỉ được cấp một miếng đất thừa
cách nhà gần một cây số. Mảnh đất này rất màu mỡ, số lúa thu
hoạch chẳng kém gì lô đất bình thường, ở tạm với gia đình chú
tôi mấy tháng, gia đình dọn ra lô đất mới mua. Nghè nông là
nghề bố mẹ thành thạo, ruộng đồng được cày bừa, chăm bón tốt
tươi, Mẹ cũng rất mát tay trong việc chăn nuôi. Cuộc sống sung
túc của gia đình, được đánh dấu bằng việc mẹ may chiếc áo dài
đầu tiên trong đời, và di tròng răng giả. Thật sự, mẹ chỉ chịu
làm những việc này sau nhiều lần thúc dục của bố, và lẽ chịu
chức linh mục của cậu tôi gần kề. Chiếc áo dài duy nhất này
được nhuộm đen sau ngày bố mất, và cho tới ngày tôi vượt biên,
mẹ vẫn còn mặc, trước đó, bà chỉ mặc áo búi que.

Càng lớn, sự khắng khít ràng buộc giữa hai mẹ con càng
giảm. Mẹ phải săn sóc em và làm đủ việc, từ trong nhà đến
ngoài đồng. Mỗi tối mẹ bận bịu với em, tôi phải học bài với bố.
Những ngày nghỉ học cuối tuần hay ngày lễ, tôi ham chơi với
bạn ít khi có nhà. Mẹ thường nói, “Bố con mày lúc nào cũng
chỉ có bạn với bè”. Thời gian ở Cái Sắn là thời gian yên bình
nhất trong đời tôi. Tôi yêu sự giản dị, mộc mạc của đời sống
thôn quê. Tôi nhớ những tên bạn chân thật, chất phác. Nhớ
những trò chơi, do mình vung về tạo ra, như đeo cù, nặn tượng,
làm diều...và những lần đi tắm sông, bắt đế, câu cá. Và nhất là
không thể quên những con vật thân thiết, đã gắn bó với tôi
trong thời thơ ấu này.

Bố diễn kịch hay, nói chuyện trước đám đông rất sống
động, giao thiệp khéo. Chữ bố viết rất đẹp. Bố có khiếu văn
nghệ và tổ chức, nên đã thành lập được nhiều đoàn thể sinh
hoạt tôn giáo cho giáo xứ. Những hoạt động này làm VC nghi

ngờ bố có âm mưu chống lại chúng. Một đêm, chúng đã bắt bố với tội danh làm gián điệp. Tôi đang đi học cũng phải nghỉ, vì bị gán tội liên lạc, đưa tin tức cho “địch”. Mấy tháng sau bố được thả, nhưng vẫn bị theo dõi. Một hôm, bố ra đồng sớm thăm ruộng để ước tính ngày gặt. Mấy tên du kích cứ lảng vảng quanh nhà. Mẹ rất sợ, bảo tôi ra đồng cho bố hay, ông liền đi tắt cánh đồng và trốn lên Sài Gòn. Vài hôm sau, mẹ dẫn anh em tôi chạy ra đầu kênh ở nhơ nhà người quen, chờ tôi học xong niên khóa rồi cũng lên Sài Gòn. Chú tôi bán dùm tất cả những gì có thể bán được. Bao mồ hôi, công sức của bố mẹ đều được bán tống, bán tháo bằng hết.

Với tất cả dành dụm, bố mẹ đã mua được một căn nhà nhỏ, vách gỗ, lợp tôn ở ngoại ô Sài Gòn. Trong một lúc thất vọng, lo lắng không có việc làm, bố đã tình nguyện nhập ngũ trở lại. Lương lính không đủ nuôi gia đình, mẹ phải thổi xôi bán kiếm thêm tiền chợ. Từ quê lên tỉnh, với tính tình chất phác, tôi bị những tên cùng xóm chọc ghẹo. Tôi cũng bị bắt nạt ở trường vì cách ăn mặc, lối xử sự “nhà quê” của mình. Đánh nhau mấy lần, tôi đều bị thua, nên phải cam chịu. Được đà, chúng hay nhái giọng nói quê mùa, và nghề bán xôi của mẹ để làm trò cười. Bước vào tuổi vị thành niên, những biến đổi tâm sinh lý đã xoay chuyển những suy nghĩ về mẹ: từ thương yêu đến xấu hổ, rồi giận mẹ. Tôi đã cố gắng giấu diếm, không muốn cho ai biết bà là mẹ tôi. Càng che đậy càng bị trêu chọc, và càng xấu hổ. Chẳng thể nào tha thứ được cho những ngu dại đầu đời này. Lòng tôi đầy ăn năn, hối hận mỗi lần thoảng nhớ!

Sáng mùng bốn Tết, một người lính đến báo bố bị thương và đã được chở vào bệnh viện Cộng Hòa. Đến trưa thì được tin bố mất. Nhìn mặt ông lần cuối ở Nghĩa Trang Quân Đội Gò Vấp, ông như người đang say ngủ, làn da hơi tái vì mất máu. Tiễn đưa bố đến nơi an nghỉ, tôi không khóc nhiều, buồn nhưng chưa ý thức được tất cả của sự mất mát. Tôi nhớ mẹ khóc, nhưng không kể lể nhiều, gần như có một câu được lập đi lập lại “Làm sao nuôi được hai con đây anh ơi!”. Bố ra đi, xuôi tay giữ bờ chốn nợ trần để mình mẹ ở lại, đôi vai nặng trĩu những mất mát, buồn lo.

Ôi oan khiên ! Ôi nghiệt ngã! Bao đắng cay chịu đựng mới đủ cho nỗi đoạn trường này ? Bố ơi ! Tình bố thương con cao vời vợi. Nếu không có bố, làm sao con thoát khỏi chết đuối dưới dòng kinh nước đang chảy xiết. Chính bố đã vác con chạy đến ngất xỉu, để xốc nước ra khỏi người con. Làm sao con có thể quên được câu “ Con muốn ăn gì ? ” và miếng huyết heo bố đã mua như mong ước “ cuối cùng “ củ con. Lần đầu tiên con thấy mắt bố rướm lệ. Bố đã không nản lòng khi bệnh con đã quá nặng, Bố đã kiên nhẫn “vái tứ phương”. Con sống được đến ngày nay, là nhờ bố đã chẳng quản ngại đường xá xa xôi nguy hiểm, cố đưa con đến bệnh viện Long Xuyên, và nài xin cho con được nằm điều trị. Sự giáo dục nghiêm khắc của bố, tuy làm con hãi sợ ngày nhỏ, nhưng đã là những bài học quý giá hướng dẫn con trên đời về sau. Bố ơi ! chỉ thật lâu sau khi bố nằm xuống, chỉ khi con được diễm phúc làm cha, con mới hiểu được tình bố thương con. Bố ơi!

Mẹ không biết gì về thủ tục giấy tờ, nên tiền tử tuất hơn một năm chưa được lanh. Mẹ xoay sở vô cùng vất vả tiền ăn, tiền học, tiền sách vở cho hai anh em chúng tôi. Có nhiều lúc mẹ phải đi vay nợ trả lãi từng ngày. Hôm nào không có tiền, chủ nợ tối đài, nhìn mẹ năn nỉ khất nợ, lòng tôi thật xót xa. Tôi thấy thương mẹ, không còn giận bà như trước. Mẹ tôi vốn đã nhỏ và gầy, nay lại càng xuống sắc và tiêu tụy hơn nhiều, gầy như mỗi tháng, tôi đều được gọi lên văn phòng vì thiếu tiền học. Tôi chỉ muốn nghỉ học, nhưng bà cương quyết không cho. Học hết năm, tôi đổi trường, vào học trong Sư Đoàn Nhảy Dù vì học phí rẻ hơn, khi lanh được tiền tử tuất của bố, trả xong những khoản tiền vay mượn, số tiền cũng gần cạn. Mẹ xin làm tuỳ phái trong một căn cứ quân cụ. Bà phải thổi xôi bán thật sớm trước khi đi làm, để kiếm tiền thêm. Tiền đi làm, tiền trợ cấp cô nhi quả phụ, và tiền bán xôi cũng chỉ tạm đủ cho gia đình cơm ăn hàng ngày. Tôi bắt đầu lớn, cao vượt lên, quần áo đang mặc dần dần ngắn cũn cõi, rất chật chội, cũng may bố còn để lại một quần tây, chỉ phải chít lại bụng chút xíu là vừa. Mặc dù cố gắng, mẹ cũng chỉ có thể lo cho anh em tôi được một bộ quần áo lành lặn duy nhất để đi học.

Năm đệ Tam, tôi xin vào trường Quốc Gia Nghĩa Tử. Hôm thi xếp lớp, một tên ở ngoài ném bài giải vào cho bạn, rồi ngay chỗ tôi, nên may mắn tôi không bị ở lại lớp. Qua thằng bạn ngồi bên cạnh, tôi hòa nhập mau chóng với lớp, với trường. Cùng năm này, tôi xin học in buổi chiều, để được bữa cơm trưa miễn phí trong khu nội trú.

Trường Quốc Gia Nghĩa Tử đã là vị cứu tinh, như bà mẹ thứ hai giúp tôi vượt qua ngưỡng cửa Trung Học, ngưỡng cửa rất quan trọng cho tương lai, vận mệnh một đời. Cám ơn Tổ Quốc đã quan tâm đến những đứa con bất hạnh. Cám ơn những vị đầy thiện tâm đã đóng góp công sức, vận động để ngôi trường được thành lập. Cám ơn những thầy, cô thật sự thành tâm chăm sóc, dậy dỗ. Cám ơn ngôi trường đã cho tôi gặp được những người bạn thân thương cùng chung cảnh ngộ.

Làm được hơn năm, mẹ đột ngột bỏ việc vì một người làm chung, thấy bà goá bụa, nên theo đuổi dụ dỗ. Bà vẫn tiếp tục bán xôi, nhưng mua thêm trái cây về bán buổi chiều. Xong Trung Học, tôi vừa học vừa làm, gia đình cũng đỡ chật vật hơn trước. Khi sắp sửa thấy “ánh sáng cuối đường hầm” của cuộc đời, đang hoạch định, sắp xếp, chuẩn bị cho tương lai thì định mệnh khốc liệt 30/4/1975 ập đến.

Tôi được lưu dụng, với số lương hai mươi đồng một tháng, gia đình tôi dù có chắt bóp, cũng không đủ sống trong một tuần. Tuy vậy, vẫn phải bám vào nó để tránh phải đi vùng kinh tế mới, để được mua gạo và nhu yếu phẩm giá chính thức. Mẹ hết bán xôi vì chẳng ai có tiền ăn sáng. Có sống qua gian khổ mới thấy sức chịu đựng của con người, gia đình tôi chưa bao giờ thiếu thốn như trong giai đoạn này, ăn độn thường xuyên và có những ngày chỉ có một bữa. Chiếc xe Honda cũ kỹ mà cậu tôi cho tiền mua năm vào đại học cũng phải bán đi, mặc dù mỗi tháng nó làm nhiều tiền hơn lương tôi. Chịu đựng mấy năm, em tôi tìm được việc làm, và tôi cũng tìm được cách làm ăn, nên đời sống gia đình dễ thở hơn. Đứng trước một tương lai mù mịt, vô vọng, một hiện tại bấp bênh với tự do bị kèm kẹp, tôi đã tìm cách vượt biên nhiều lần. Có những lần vắng nhà cả hơn tuần lễ, bị bắt nhưng may trốn thoát được. Mẹ rất buồn, nhưng

không cản ngăn tôi, bị ám ảnh của những lần bố bị bắt ngày xưa, và lo lắng cho tôi mỗi lần tôi vắng nhà, mẹ bị bệnh mất ngủ nặng. Tôi đã không dám tiết lộ những dự định cho mẹ biết, chỉ dặn dò riêng em tôi mỗi lần sắp sửa ra đi. Thất bại nhiều chuyến có lúc ngã lòng, nhưng nghĩ đến tình cảnh đen tối trước mặt, tôi lại tiếp tục. Ngày tôi đi thoát, gần nhà cũng có một tổ chức vượt biên bị đắm tàu chết rất nhiều, mẹ tưởng tôi đã đi chung với họ. Sự chịu đựng của mẹ đã đến tận cùng, bà bị mất trí từ ngày ấy. Mặc dù tôi đã gửi điện tín và viết thư về ít ngày sau, nhưng đã quá trễ.

Mấy năm sau, cô em chồng của em tôi vượt biên sang kể : có lần mẹ đi theo một người giống tôi, bị lạc cả mấy ngày. May có người quen gặp đưa về giúp. Em tôi phải thuê người canh chừng, vì bà hay đi lang thang ngoài đường tìm tôi. Mẹ khỏi bệnh khi em tôi sinh cháu gái đầu lòng. Bà chăm sóc cháu rất cẩn thận, chu đáo. Hai vợ chồng đi làm, đã để con ở nhà cho bà trông. Khi em tôi sinh cháu thứ nhì, thằng bé hay khóc đêm, Bà lại bị mất ngủ và bệnh tái phát trở lại. Gia đình em tôi phải mua nhà ở riêng. Bà sống một mình, không muốn ai lại thăm. Ngay cả vợ chồng em tôi và các cháu cưng, cũng chỉ được ở chơi chừng mười lăm phút mỗi lần. Bà không ra khỏi nhà, ngoại trừ đi xách nước ở giếng và quét sân mỗi ngày. Mỗi sáng, hai vợ chồng em tôi thay phiên nhau mua đồ ăn cho bà, và bà tự nấu nướng lấy. Em tôi nói mãi, bà mới đồng ý cho sửa nhà, bắt nước và điện, mong có ngày “ Để nó về ơi ! ”.

Ngày trở về quê hương lần đầu, tôi đã bị đuổi khi vừa bước chân vào nhà. Em tôi sợ mẹ nóng giận, có hại cho sức khỏe, ra dấu cho tôi ra ngoài, phải thuyết phục mãi mấy ngày sau mẹ mới cho tôi vào nhà, nhưng cũng chỉ được vài phút là đuổi “ Bảo nó về với vợ con đi ”. Mỗi sáng, tôi dậy thật sớm, đi bộ từ nhà em tôi đến xóm nhà mẹ, đứng xa xa nhìn dáng mẹ gầy gò, cặm cụi quét sân trước cửa, tôi không cầm được nước mắt. Tôi không thể lại gần, vì mẹ sẽ giận, la hét. Quét xong sân là bà vào nhà, khóa cửa lại, không ra ngoài cho đến ngày hôm sau. Tôi tho thẩn trong xóm, nói chuyện với những người hàng xóm quen xưa, chờ em tôi đi chợ mang đồ ăn vào, để có vài phút ngắn

Tuyển tập thơ văn QGNT * Những vần thơ dâng MẸ
ngủi gần mẹ. Mặc dù tôi đã cố bắt chuyện nhiều lần, họa hoắn, tôi mới nhận được nụ cười nửa miệng, mẹ chẳng bao giờ nói chuyện trực tiếp với tôi. Tuy chỉ vài phút ngắn ngủi, nhưng những giây phút này, rất thiêng liêng và sống mãi trong đời tôi.

Những lần về thăm sau, cũng chỉ một điệp khúc trước lập lại, tôi không thể ở lâu và nói chuyện với mẹ như ước muôn, như cầu mong. Ôi ! Bà mẹ quê “ tay lấm, chân bùn ”. Chồng mất sớm, trên đầu chõ xôi buổi sáng, thúng trái cây buổi chiều, miệt mài tần tảo sớm hôm. Cả đời bà chỉ biết nhẫn nhục, cam chịu, để cố gắng sống còn trước những tai ương, nghịch cảnh. Vậy mà định mệnh vẫn đeo đuổi, ngay ở tuổi đời đã ngoài tám mươi. Bà đang ở một không gian rất xa, trong thế giới cô đơn, thầm lặng, mịt mùng. Cả một đời vì chồng, vì con, để cuối đời trút bỏ mọi lẽ nghi, quay mặt lại với thương yêu, cùng phù du vật chất. Bao công vun xối gầy dựng, để khi con cái lớn khôn thành người, bà lại đứng dựng bở mặc, trở về sống trong thế giới riêng tư, u tịch, quạnh hiu, bão táp, phong ba, và sầu đau luôn đi song hành với cuộc đời bà.

Nhưng nghị lực, sự nhẫn nhục và một lòng vì các con, đã đủ sức đưa bà vượt qua bao nỗi đoạn trường, gian truân thử thách. Chỉ đến chót cùng của sự chịu đựng, khi niềm yêu thương tưởng đã vĩnh viễn lìa xa, bà mới chịu buông tay đầu hàng số mệnh. Cả đời bà là một mệnh số oan nghiệt, đắng cay, với những chuỗi ngày bất hạnh, đau khổ triền miên.

Mẹ ơi ! Tuy mẹ chỉ là một bà mẹ quê thật thà, chất phác, mẹ không đủ khả năng dậy con những bài học luân lý sâu xa, những câu văn bóng bẩy, hay giọng nói thành thị cao sang, mượt mà. Nhưng cuộc đời chính mẹ, đã dậy con những bài học vô giá về lòng thương yêu, sự đùm bọc, và đức hy sinh. Mẹ là tấm gương, để con nghĩ về khi gặp vấp ngã, buồn lo. Mẹ là bà Mẹ Việt Nam. Bà mẹ của hy sinh, thương yêu, và chịu đựng.

Ngay trong tận cùng của tâm trí phiêu bồng, mẹ vẫn nghĩ đến con trong tâm tưởng, với câu “ Để nó về ở ”. Chính con đã đưa mẹ đến hoàn cảnh đớn đau, cô quạnh và cay nghiệt này. Ngày cứ lặng lẽ trôi, cùng những oan khuất không thể chia sẻ. Mẹ rồi sẽ mồ dần, hoàng hôn tĩnh mịch của đời mẹ làm nát

Tuyển tập thơ văn QGNT * Những vần thơ dâng Mẹ
lòng con. Con chỉ là đứa con bất hiếu, không một ngày gần mẹ
để chăm sóc, úi an. Nước mắt muôn đời chảy xuôi, Mẹ có bao
giờ cần con báo đáp. Mẹ ơi ! Xa Mẹ muôn trùng, nhưng mẹ vẫn
luôn ở bên con.

*“Chiều chiều ra đứng ngõ sau,
Ngóng về quê Mẹ, ruột đau chín chiều”* (Cadao)

Phan Nhật Tân

TÂM LÒNG GƠI ĐẾN NGÀY VINH DANH MẸ

Bây giờ là tháng mười hai. Một năm sắp sửa qua đi. Trong cái giá rét của ngày Đông, vẫn có chút gì đó như là rộn ràng, mong đợi. Mong đợi ngày TẾT cổ truyền Việt Nam, những rộn ràng ây là chuẩn bị các thức ăn ngon cho cả vợ, chồng, con, cháu, sắp xếp ngày nghỉ, nhắc nhở các con về họp mặt

Bỗng có một phút chạnh lòng, chúng ta có chuẩn bị gì để Tết Cha, Mẹ chưa ? Nhất là những người Mẹ Nghĩa Tử, gần như suốt một đời chỉ biết hy sinh, tần tảo cơ cầu. Tuổi thanh xuân của Mẹ đã trôi dài theo năm tháng chiến tranh. Cha thì xa xăm nơi chiến trường khói lửa, Mẹ ở nhà vò vĩnh nuôi con. Ngày Cha ra đi vĩnh viễn, cũng là ngày Mẹ như chết nửa con người, Mẹ chỉ muốn theo Cha đi vào lòng huyệt mộ lạnh lẽo kia. Nhưng vì đàn con mà Mẹ đã gắng gượng vượt qua nỗi đau thương, vì đàn con mà Mẹ đã hy sinh quãng đời còn lại của mình, trong muôn vàn cô đơn. Ngày đất nước " hoà bình " là ngày Mẹ lầm than cơ cực hơn. Năm xưa, khi tiễn Cha ra mặt trận là lòng Mẹ không ngớt âu lo, giờ đây vì không muốn tương lai của những đứa con trở nên đen tối, Mẹ đã nuốt những giọt nước mắt vào trong, tiễn con ra biển Đông mênh mông sóng dữ, để mưu cầu cho con mình một tương lai tươi sáng nơi bến bờ tự do.

Đã hơn 30 năm qua, những người con Nghĩa Tử chúng ta đã lưu lạc khắp bốn phương, chúng ta đã không phụ lòng yêu thương và sự hy sinh của Mẹ. Chúng ta có thể hân hạnh mà nói: Những đứa con của Mẹ đã thành nhân, và thành danh trên xứ người. Số đông anh em của chúng ta ở quê nhà, tuy cuộc sống vẫn còn nhiều khăn, nhưng không ít anh chị em đã thành công trong lĩnh vực thương mại. Nhưng cuộc sống xã hội văn minh làm chúng ta vô cùng tất

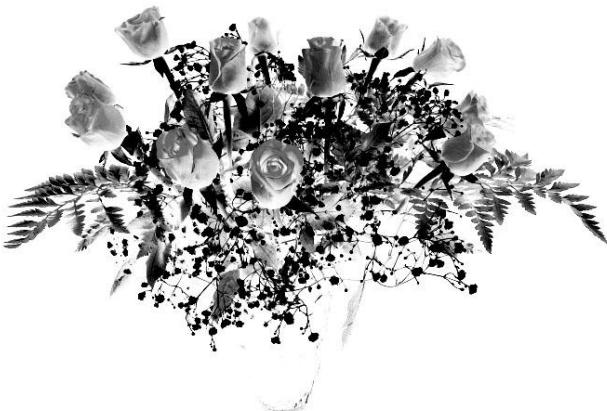
Tuyển tập thơ văn QGNT * Những vần thơ dâng MẸ
bật. Thời giờ dành cho Cha Mẹ, cho già đình đường
như quá ít ỏi. Nhà thơ Phạm thị Ngọc Liên có viết :
"...có bao bài hát, bài thơ về Mẹ, ta vẫn cứ đọc, vẫn
cứ hát, vậy mà vẫn cứ quên. Mẹ hiện hữu bên mình,
để rồi chỉ chợt nhận ra điều đó khi Mẹ không còn nữa
..."

Từ những cảm xúc ấy, nhạc sĩ trẻ Minh Đức đã
viết nên ca khúc : MẸ. Tựa đề thật giản dị, nhưng
cũng thật thiêng liêng :

"...Có lúc ta quên thời gian qua, đường ta càng xa
vòng tay Mẹ ngắn lạiHát khúc hát ai quên mình có
Mẹ, một ngày kia lặng lẽ bên cuộc đời ..."

Một năm lại qua, tóc Mẹ đã trắng như mây, dâng
đi càng thêm lom khom cô quạnh. Chúng ta hãy về
bên Mẹ, âu yếm nói "**con yêu Mẹ**" như ngày xưa còn
bé. Nếu có xa xôi, hãy gửi về Mẹ tấm thiệp Xuân đẹp
nhất với những lời chúc chân thành yêu thương. Hãy
làm tất cả những gì chúng ta có thể làm được cho
Mẹ. Nếu mai này Mẹ có trăm tuổi, thì những giọt
nước mắt khóc Mẹ, thực là những giọt nước mắt tiếc
thương, chứ không phải là những giọt nước mắt hối
hận vì đã không chăm sóc Mẹ được vẹn toàn đạo
hiếu..

Trịnh Thị Hoàng Thị

Viếng thăm 10 bà Mẹ Q

Hôm nay 28 tháng 01 năm 2008, là một ngày không bình thường đối với chúng tôi. Đại diện các niên khóa Q 68-70, 71, 73, 74 và 75 sẽ cùng với BĐĐQ VN thực hiện chuyến thăm viếng 10 bà Mẹ Q, có hoàn cảnh đau yếu và đặc biệt khó khăn. Chương trình Vinh Danh Mẹ Q 2008, do các ACE Q hải ngoại khởi xướng, đã tạo nên một hiệu ứng cảm nhận rất đặc biệt đối với ACE Q tại Việt Nam. Sau gần một tháng hoang mang, phân vân thì nay đã thực hiện :

8 giờ 30 sáng tại văn phòng của anh Đỗ Ngọc Anh, mọi người đã hiện diện đầy đủ. Thành phần của đoàn VDMQ VN gồm có :

- Anh Đỗ Ngọc Anh là BĐĐ-Q VN và cũng là ĐĐ Q73.
- Anh Dương Vương ĐĐ Q68, 71, 72.
- Anh Anh ĐĐ Q74.
- Kim Loan, Phạm khắc Thiện, Lê Bình Minh Q 75, và cũng thuộc BĐĐ Q VN.

Kim Loan giới thiệu phần quà mà mỗi bà Mẹ sẽ nhận là :

- Một thiệp chúc xuân và 100 USD của ACE Q HN tặng.
- Một bì thư với 200.000 VN đồng của chị Ánh Nga Q 72, từ Pháp gửi tặng thêm cho 10 hoàn cảnh khó khăn đặc biệt.
- Một bó hoa tươi thắm của BĐĐQ VN, hướng ứng Vinh Danh Mẹ Q.

Nhin 10 bó hoa tươi thắm xếp trang trọng trên bàn, và 2 bó hoa được đặt riêng phía trước. Một bó hoa dành tưởng nhớ những bà Mẹ Q đã khuất, một bó hoa để hướng về những bà Mẹ Q tại thế. Đó là một ý tưởng tinh tế một cách duyên dáng của BĐĐQ VN.

Anh Đỗ Ngọc Anh trân trọng trao phần quà đầu tiên cho anh Nguyễn Quang Nghinh Q 75, đại diện Mẹ Nguyễn thị Đào 78 tuổi, đang bị tai biến không đi lại được. Anh Nghinh đã đi xe đò cả đêm từ Kiên Giang lên Saigon, tới gõ cửa nhà anh Ngọc Anh đúng 6 giờ sáng (Kiên Giang cách Saigon hơn 400 km). Anh Nghinh đã chân thành nói lời cảm ơn đến ACE Q hải ngoại và trong nước, đang thực hiện một công việc

Tuyển tập thơ văn QGNT * Những vần thơ dâng MẸ
chan hòa tình nghĩa QGNT, rất thực tế và có ý nghĩa cao cả.

Đoàn VDMQ VN xuất phát lúc 9 giờ. Chiếc xe 7 chỗ của anh Đỗ Ngọc Anh từ từ lăn bánh, trong đoàn có thêm một Cameraman. Do phải chăm sóc Mẹ, nên anh Nghinh phải trả về quê ngay, nơi ấy những mưu sinh thường nhật đang thôi thúc anh về.

Đường phố Saigon quá nhộn nhịp vào dịp giáp Tết, xe cộ chen chúc nhau trên đường, trên hè phố người ta nô nức qua lại, trước những hàng quán san sát đa dạng, đa chủng loại màu sắc, choáng ngợp. Lịch trình dự định gồm có 4 địa chỉ tại quận Tân Bình, 1 Quận 3, 1 Hóc Môn, 1 Gò Vấp, 1 Bình Thạnh và 1 phường Cầu Kho quận 1.

Điểm đến trước tiên là nhà bạn Trần thị Kim Q 74 tại đường Đặng Lộ - Tân Bình. Mẹ Trần thị Nga 77 tuổi mang căn bệnh tiểu đường đã 15 năm, nay biến chứng qua tim mạch làm suy hô hấp. Khi Anh Anh thưa với Mẹ ý nghĩa việc Vinh Danh Mẹ Q lần đầu tiên, được ACEQ hải ngoại tổ chức, và mong rằng sẽ lại được thăm Mẹ mỗi năm, rồi Kim Loan trân trọng trao hoa và quà. Mẹ quá cảm động, mắt rơm rướm ướt, mãi một lúc mới khảng khái nói :

- Già rồi, vật chất không còn cần thiết nữa ! chỉ có cái tình mới quý mà thôi. Nuôi con từ bao nhiêu năm chẳng nghĩ gì khó khăn, thế nhưng bỗng dung hâm nay, các anh chị QGNT từ nơi đâu đâu lại nhớ đến tôi, đã thăm còn có quà nữa làm cho tôi vui quá !

Mẹ Nga đứng giữa con gái, cháu ngoại và đoàn VDMQ VN nét mặt hớn hở, Mẹ cười rất tươi và luôn miệng xuýt xoa.

- Sao hâm nay vui thế nay !

Niềm hạnh phúc ấy lan tỏa ra với tất cả mọi người đang hiện diện. Góp thêm một niềm vui cho một ai đó, thì ai trong chúng ta cũng sẽ có cảm nhận này !

Từ nhà Trần thị Kim mọi người rảo bước khoảng 200m thì đến địa chỉ thứ 2, nhà bạn Nguyễn thị Minh Q 73 cũng trên đường Đặng Lộ. Trước cửa ngõ nhà Minh có một người ngồi vẻ mặt ngơ ngơ, nhìn kỹ thì ra là một người mắc hội chứng Down và tay chân không phát triển. Chính là anh trai 61 tuổi

Tuyển tập thơ văn QGNT * Những vần thơ dâng Mẹ
của Minh. Bạn Minh đưa đoàn vào trong nhà.

Đập vào mắt mọi người, là một chiếc giường nệm drap
trắng như ở bệnh viện, mà trên đó là một bà cụ nhỏ xíu, vì chỉ
còn da và xương, nằm lọt thỏm giữa mớ chăn, gối bè bonen.

Mẹ Mai thị Liên 71 tuổi bị suy hô hấp do phổi bị chai,
mất chức năng hô hấp nên phải nối ống thở từ khí quản. Do
đó mẹ không nói được, chỉ khò khè, nửa người hầu như tê
liệt, phải nằm đã hai năm nay. Khi nghe Anh Anh thưa với
Mẹ mục đích của buổi thăm Mẹ, Kim Loan thương cảm trao
vào tay Mẹ bó hoa và quà VDM Q. Mẹ đã xúc động, lau
động thân hình như muốn nhổm dậy, hai mắt Mẹ nhìn quanh,
cố ngược nhìn mọi người đang bao quanh giường bệnh. Mẹ
rướn cổ muốn nói, nhưng chỉ có những tiếng khò khè. Mẹ đã
không thể nói được ! Mọi người như nghẹn lời vào giây phút
đó.....Nói gì đây ? góp vui gì cho Mẹ lúc này, khi mà Mẹ
đang đau đớn thế kia ? chia sẻ gì được cho Mẹ đây ? khi mà
Mẹ đang vật vã níu kéo từng giờ, phút còn sống cùng con cái
một cách khổ hạnh như vậy .. !

Ôi ! Mẹ ơi ! nỗi thương cảm này chúng con chỉ biết cầu
nguyện cho Mẹ, được yên lành an dưỡng mà thôi !

Không dám kéo dài sự xúc động của Mẹ Liên. Mọi người
nhanh chóng ra ngoài ngõ, thăm hỏi Minh thêm về gia cảnh
hiện tại. Trong điều kiện kinh tế gia đình rất ổn định, nên
Minh có thể vừa chăm sóc Mẹ và anh trai hằng ngày, cả quán
xuyễn gia đình nhỏ của Minh, cùng 2 cậu con trai đang học
Trung Học một cách nhịp nhàng. Một phụ nữ, một Q nữ có sức
bền đáng ngưỡng mộ !

Địa chỉ kế tiếp là anh Nguỵễn văn Hiển Q 71, trong ngõ
trại chăn nuôi cũ. Nhắc đến con đường mòn xuyên qua trại
chăn nuôi, để đến trường mỗi ngày của đám học trò QGNT
ngày xưa, thì không hẹn mà tất cả chợt nhớ lại bao nhiêu là
kỷ niệm buồn, thương, vui, ghét. Những khi vui đùa, quậy
phá trên lối mòn thân quen. Hắn là lối đi thân quen này,
cũng đã chứng kiến bao mối tình cỏn con nảy nở trong đám
áo trắng ngày thơ vô số tội ...vặt vĩnh. Mọi người đột nhiên
hào hứng hắn lên, cứ rầm ran nhắc chuyện thưở còn thơ ngày
2 buổi tới trường .. Khu trại chăn nuôi bấy giờ, những lối đi

Tuyển tập thơ văn QGNT * Những vần thơ dâng MẸ
đã trải nhựa, và hai bên là nhà phố lô nhô cao thấp. Một khu
dân cư sầm uất, với bao nhiêu là hàng quán sinh hoạt náo
nhiệt... Và xe đã dừng ngay trước cửa nhà anh Hiển. Anh
Dương Vương hăng hái tiến vào nhà trước, để làm động tác
kết nối buổi thăm viếng.

Anh Nguyễn Văn Hiển đã qua đời 2 năm rồi. Mẹ Đỗ Thị
Gòn 76 tuổi và bố anh Hiển (một cựu thương phế binh) thì
già yếu như những người già bình thường. Anh Dương Vương
giới thiệu mục đích chuyến thăm viếng của BVDMQ VN. Anh
Anh tiếp lời tri ân Mẹ, đã nuôi con khôn lớn biết bao gian
khổ vội mà lại phải chịu cảnh lá vàng khóc tiễn lá xanh. Kim
Loan trân trọng trao Mẹ bó hoa và quà VDMQ. Bố và Mẹ
bàng hoàng, từ ngạc nhiên rồi cảm động, bố chậm rãi nói :

- *Thật không biết phải nói lời gì, mới có thể bày tỏ hết sự
cảm ơn của gia đình, đối với tình cảm tốt đẹp mà ACE Q từ
khắp nơi đã dành cho. Mặc dù con tôi đã không còn nữa!
Xin cảm ơn đến tất cả những người con Q. Hôm nay gia
đình tôi rất vui.*

Mẹ Gòn lắp bắp nói do quá xúc động, . .cảm ơn, cảm ơn
quá chừng, sao mà còn nhớ tới những người già này ! vui
quá.

Niềm hân hoan rõ nét trên mặt mọi người trên đường đến
địa chỉ thứ tư tại phường 11 quận 3. Nhà của anh Nguyễn
Đặng Hà Q 73. Anh Nguyễn Ngọc Anh cứ nhắc đi nhắc lại,
người nghèo nhất Q 73.

Ngõ vào nhà hẹp quá, xe phải dừng ngoài đường CMT8,
anh Hà ra tận ngoài ngõ hướng dẫn mọi người lục tục đi vào
nhà. Nhìn anh Hà mà thấy ái ngại, dáng người nhỏ thó, quắt
queo, da đen sạm. Bây giờ mà anh còn chạy chiếc Charly hơn
30 năm tuổi, thì cũng rõ cuộc sống của anh không dễ dàng
gì. Một căn phòng cỡ 16 m² cùng những vật dụng sơ sài. Mẹ
Nguyễn Thị Liên 74 tuổi, do biến chứng của bệnh tiểu đường
lâu năm, nên bị liệt 2 chân phải ngồi một chỗ. Bạn Phạm
Khắc Thiện kính cẩn thưa với Mẹ, đây là lần đầu tiên tổ chức
Vinh danh Mẹ Q đồng loạt khắp nơi. Mong rằng hàng năm sẽ
được thăm và thấy Mẹ vẫn khỏe. Kim Loan ngồi xuống bên
Mẹ trao hoa, quà và an ủi Mẹ, vì quá xúc động nước mắt

Tuyển tập thơ văn QGNT * Những vần thơ dâng MẸ
tuôn hai hàng, Mẹ tức tưởi khóc và nói :

- *Nhà không có gì hết, đang sợ quá không có tiền uống thuốc
lấy đâu tiền ăn Tết. Chúa xót thương ! vầy là có tiền ăn tết
rồi. Sao mà may dữ vầy nè. Cảm ơn, giờ hông biết nói gì
hơn. Rồi Mẹ cứ nước mắt ròng ròng chảy.*

Một chút chia sẻ của nhiều người, đã trở thành nỗi mừng
vui òa vỡ cho một bà Mẹ Q. Sao mà thương quá Mẹ ơi ! Bình
Minh bấm máy liên tục, thu lại quang cảnh nhà của anh Hà.
một cảnh đời khó khăn thực tế nhất.

Xe bâu giờ đang trực chỉ khu Tân Phú , đường Thống nhất
và dừng lại trước ngõ nhà bạn Nguỵễn Tri Phương Q 74, là
điểm đến thứ năm của đoàn VDMQ VN. Mẹ Trần Thị Niệm 81
tuổi, bị tai biến mạch máu, gây ra hôn mê sâu đã hơn một
năm nay, Mẹ đã nằm viện trong tình trạng sống thực vật
nhiều tháng. Do sinh kế gia đình hàng ngày, hai vợ chồng Tri
Phương phải buôn bán hàng ăn sáng, nên phải đón Mẹ về
nhà cho tiện việc chăm nom. Mẹ nằm suốt nên lúc nào cũng
phải có người, xoay trở người Mẹ tránh nằm một tư thế lâu
sẽ bị hâm da, lở loét v..v . Còn ăn uống thì chỉ là bơm dung
dịch dinh dưỡng.

Gần một tháng nay thì Mẹ tinh hơn, không thở dưỡng khí
nữa. Tri Phương đã đưa Mẹ Niệm ra cho mọi người thăm hỏi. Tất
cả đều bất ngờ khi chứng kiến một bà cụ già gầy gò, không
còn bao nhiêu sinh khí. Mẹ ngã ngồi đầu trên xe lăn, mắt
khép hờ, lờ đờ vô thần, tay chân không còn sức cử động. Anh
Đỗ Ngọc Anh trân trọng đặt vào tay Mẹ phần quà Vinh danh
Mẹ, và nói với mẹ những lời tri ân công khó của Mẹ đã dành
hết cho con cái cả cuộc đời. Trong lúc Tri Phương, anh Ngọc
Anh, Khắc Thiện và Kim Loan, đang râm ran bàn về bệnh tình
của Mẹ. Anh Anh đã cầm tay Mẹ nói :

- Cố lên Mẹ ơi ! Chúng con mong đến thăm Mẹ năm sau nữa !

Bỗng dung môi Mẹ hơi nhếch một bên. Anh Anh đã cúi
gần hơn để nhìn cho rõ : phảng phất một nụ cười ! Mẹ đã
cười. Nhưng sao héo hắt quá Mẹ ơi . . !

Từ giả gia đình anh Tri Phương, xe trở hướng lên Hóc Môn.
Địa chỉ thứ sáu, nhà bạn Đặng Phi Long Q 74. Ngõ vào nhà

Tuyển tập thơ văn QGNT * Những vần thơ dâng MẸ
Mẹ Phi Long rất sâu, xe lăn bánh chầm chậm, vì đường đất lồi lõm và ngoằn ngoèo, còn cách nhà khoảng 200 m thì đường bị chặn lại, không cho xe 4 bánh đi qua do cổng bị bể. Thế là đỗ bộ trên con đường đất đá lõm chõm. Anh Camera tay máy quay, tay vác cuộn dây tải điện to dùng đi lệt bệt, đã 11 giờ trưa rồi. Nhà Phi long đang đông khách quá, vì có cha xú đến chúc Tết.

Mẹ Lê Thị Thanh 74 tuổi mang căn bệnh tiểu đường đã 12 năm, và đang bị biến chứng tháo khớp 2 lần trong năm 2007 nơi bàn chân trái. Mẹ được mời ngồi xong, là mọi người xúm xít quanh Mẹ. Kim Loan dâng lên Mẹ bó hoa và quà, cùng lời mừng tuổi Mẹ năm mới, Anh Anh nói thêm với Mẹ về chương trình VDMQ sẽ xây dựng hàng năm. Vậy là lại được thăm Mẹ năm tới nữa. Mẹ Thanh bỡ ngỡ nhìn tất cả mọi người rất lâu, đường như mẹ đang cố dằn cảm xúc. Hồi lâu Mẹ mới cười mà mắt ngân ngấn uất.

- *Không biết phải nói lời gì để cảm ơn tất cả các ACEQ trong và ngoài nước đã cho tôi niềm vui hôm nay. Nuôi mấy đứa con một thân một mình, có khó khăn nhưng quên rồi cũng thường thôi ! Hôm nay, bỗng dung nghe được những tình cảm dành cho người Mẹ, đẹp như thế nên tôi hạnh phúc lắm. . Cảm ơn các con.*

Anh Đỗ Ngọc Anh mang tấm ảnh, bố của Phi Long trên tủ thờ xuống kính cẩn hỏi Mẹ năm hụ sinh của bố, vì ảnh trẻ quá. Mẹ cười buồn cho biết năm đó bố 34 tuổi. Trong ảnh là một quân nhân bình chung nhảy dù – bình chung quả cảm và trẻ trung nhất trong quân đội ngày ấy !

Mọi người mãi vui chuyện cùng Mẹ Thanh, Anh Đỗ Ngọc Anh nhắc chúng ta còn 3 nơi phải đến, thế là lục tục từ giàa đình Phi Long, để tiếp tục lịch trình chưa hoàn chỉnh.

Nhà anh Nguyễn Xuân Điệp Q 71 là điểm thứ 7. Nhà trong hẻm, khá khang trang trên đường Quang Trung, quận Gò Vấp. Mẹ Lê thị Kim 82 tuổi, còn khá tráng kiện so với người tuổi 82, nhưng Mẹ vẫn chưa được an hưởng tuổi già, chị gái Nguyễn Phương Q 68, đã từng là giáo viên nhưng nhiều năm nay bị bệnh tâm thần, nên Mẹ phải trông nom. Chị Nguyễn Phương thuộc loại trầm cảm. Chị không nói chuyện

Tuyển tập thơ văn QGNT * Những vần thơ dâng Mẹ với bất kỳ ai. Khi anh Xuân Diệp dẫn chị ra cho mọi người thăm chị đứng yên lặng suốt, nhíu mày nhìn hết người này đến người khác, tuyệt nhiên không nói một lời nào, hụt phát ra một âm thanh nào. Mẹ Kim nói chị là bệnh hiền, nên Mẹ cũng đỡ vất vả, Mẹ ngạc nhiên khi được nhận quà mừng tuổi Mẹ, và những lời tri ân từ anh Dương Vương. Mẹ cảm động gửi lời cảm ơn đến Ban Tổ Chức Vinh Danh Mẹ Q, đã cho mẹ một niềm vui bất ngờ.

Trên đường từ nhà anh Xuân Diệp trở ra đường lớn đè lên xe, đột nhiên anh Đỗ Ngọc Anh vãy tay rẽ phải vào một con hẻm nhỏ khác. Ah ! thì ra là nạp năng lượng vì đã 12 giờ trưa rồi mà vẫn còn 2 địa chỉ nữa, cả đoàn 7 người chia ra 2 bàn, 6 tô bún mọc được gấp rút bày ra. Bà chủ đang dẹp hàng chuẩn bị nghỉ trưa, thay khách đột ngột mà lại đông nên rất vui lòng phục vụ. Kim Loan cũng xắn tay áo phụ với bà chủ quán cho bạn bè mau có cái ăn.

Một phát hiện nho nhỏ thú vị - ấy là quán có 4 người, bà chủ và 3 người đàn ông phục vụ đều trong cỡ tuổi 70. Họ là một gia đình, có lẽ là vợ chồng và anh em, hoặc họ là anh chị em cùng làm và cùng sống với nhau, hiếm thấy những người có tuổi như vậy làm phục vụ bưng bê. Mà họ lại không có vẻ quen việc lấm, ai cũng lúng túng, và vội vã rất vụng về. Quán này chắc là chưa có khách đông cùng một lúc như hôm nay, họ thường bán lẻ từng người một. Một niềm vui nho nhỏ cho cả đôi bên. Họ bán được hết hàng, lẽ ra đã bị ế ! còn phe ta vui một chút, vì cái vui mình đem đến không có trong dự tính. Một ngày vui mà ! chỉ có tài xế sẽ không vui vì đòi meo ngồi chờ mãi, khi mặt trời đã đứng bóng buổi trưa rồi.

Đường Nguỵễn Cửu Vân Quận Bình Thạnh là địa chỉ thứ 8, nhà chị Nguỵễn thị Cúc Q 71, chị Cúc bị tâm thần loại quay phá nặng, nhiều năm trước Mẹ chị đưa vào Đường Trí Việt, 5 năm trở lại đây, thì đem chị về nhà người em gái ở Bà Rịa, cho chị an dưỡng vì đã tinh nhiều hơn. Chị bị ám ảnh sự dơ bẩn. Thỉnh thoảng lại bắc ghế đứng phơi nắng giữa trời vài tiếng đồng hồ để giết vi trùng, lâu lâu lên cơn chị đã hành hung Mẹ đến phải nằm bệnh viện, chị lại thích ăn ngon và phải vệ sinh tối đa. Thức ăn đưa cho chị phải còn nguyên

Tuyển tập thơ văn QGNT * Những vần thơ dâng Mẹ trong gói thì chị mới ăn, nếu mở trán ra là không ăn thà nhịn đói. Nhiều lần chị đã chê món ăn không đúng ý nên đã nhịn đói đến kiệt sức. Từ sau năm 1975 cho đến nay nhóm Q 71 thường xuyên thăm và gửi quà cho chị Cúc, Mẹ Phạm Thị Tươi 82 tuổi, đã phải cho thuê cả căn nhà để có tiền nuôi con gái hàng tháng. Căn phòng Mẹ dành làm nơi cư ngụ chỉ nhỏ cỡ 9 m² đồ đạc sơ sài. Anh Đỗ Ngọc Anh đã trân trọng nói lời tri ân Mẹ Tươi, Phạm Khắc Thiện hân hoan trao quà Vinh Danh Mẹ, cùng lời chúc mừng tuổi Mẹ. Mẹ Tươi đứng sững sốt rất lâu mới lấp bấp nói trong sự bồi hồi vì vui mừng :

- *Lạy Chúa soi xét, Chúa lòng lành ! sao lại may quá như vậy,
không thể nào ngờ. Lạy Chúa soi xét.....*

Rồi như òa vỡ sự lo âu dồn nén từ bao lâu - Mẹ tuôn rơi hai hàng nước mắt, tẩm túc kẽ, cách nay 6 tháng chị Cúc lèn cơn đã đánh mẹ té chấn thương cánh tay trái, mới tháo băng 2 tháng nay. Chị lại chỉ ăn ngon thôi nên Mẹ phải cố lo tiền cho có thức ăn ngon cho chị. Mẹ khóc nói trong nước mắt: "để con ra nuôi con lớn rồi, mà con lại va vào tinh cảnh ương ương, dở dở như vậy làm Mẹ đau lòng lắm".

Phải cố khỏe để mà tiếp tục chăm nom cho con, nhờ ơn Chúa. con ươn yếu thì Mẹ lại cứ khỏe ra làm sao không nao nao trong lòng, khi tận tai nghe những lời tâm tình mộc mạc nhưng quá xót xa này ?. Nhìn Mẹ Tươi trong chiếc áo nâu, cái quần thâm chợt liên tưởng đến những bà Mẹ quê xưa, gánh hàng vội vã bước trên con đường làng. Một mảnh đời cơ cực ! Mẹ ơi ! tuổi 82 này mà Mẹ vẫn còn cưu mang con cái nặng nề quá. Bao giờ bà Mẹ Q này có được sự thanh thản thật sự của tuổi tóc bạc rắng long ? câu hỏi đó là nỗi suy tư nhè nhẹ, cho những đứa con QGNT đang biết tới nỗi đau này !

Rời khỏi nhà Mẹ Phạm Thị Tươi trong tâm trạng bồi hồi, mọi người hầu như có sự suy tư riêng. Địa chỉ cuối cùng là nhà của 2 anh Phước Q 71, và anh Truyền Q 68 tại số 20/18 Nguyễn Cảnh Chân phường Cầu kho Q 1. Hỗm nhỏ nên mọi người lại cuốc bộ, số nhà trên bị từ chối bởi chủ nhà – không có ai tên như vậy ? Mọi người đứng ngó ra, chưa biêt tính sao, chợt Anh Anh nhớ ra lúc trên xe Kim Loan có nói Mẹ của

Tuyển tập thơ văn QGNT * Những vần thơ dâng MẸ
anh Truyện tên Cao Thị Châu. Thế là hỏi thăm các bà dâng
ngồi túm tụm bên hàng ốc luộc. Thật bất ngờ vui vẻ, một bá
gái đang ngồi trong đám súng sốt kêu lên. Tui nè ? thì ra sai
số nhà, đúng ra phải là số 22/19. Mẹ Châu đưa cả đoàn về
nhà, một căn nhà nhỏ hẹp nhưng sáng sửa và gọn gàng. Mẹ
Cao thị Châu 83 tuổi, có 3 người con trai. Anh Truyện, bằng
giọng nói trầm, chậm rãi, anh Truyện đã kể lại quãng thời
gian đã qua của chính anh cho mọi người nghe. Em trai kế là
anh Phước Q 71, đang định cư tại Mỹ, bị tâm thần phải sống
nhờ vào sự cưu mang của bạn bè và xã hội. (chi tiết này Mẹ
Cao thị Châu không được thông tin, để tránh cho Mẹ nỗi đau
quá choáng) Mẹ vẫn tin rằng, anh Phước làm ăn không khá
nên ngoại không liên lạc về nhà. Người con trai út là anh Thọ
Q74 đã chết 20 năm nay.

Khi Anh Anh thay mặt nhóm thưa với Mẹ, ý nghĩa của Vinh
Danh Mẹ Q, và mong Mẹ giữ sức khỏe để những đứa con
QGNT sẽ được thăm Mẹ năm sau. Kim Loan trao quà, hoa
cho Mẹ. Mẹ đã ngồi thử ra một lúc rồi mới nghẹn ngào nói:

- *Thiệt tình không biết nói sao ! hỏi nào tôi giờ có ai nói gì
về cái công lao nuôi con khổ sở ra sao ? khổ thì cũng phải
rắng, riết rồi quên, miễn sao con cái có ăn, có mặc, có chữ
nghĩa đàng hoàng, không thua kém người ta là vui rồi. Bây
giờ con lớn thì ươn yếu như vầy, đứa thì không biết ra sao?
đứa thì bỏ mình đi trước rồi. Bây giờ trong nhà khỏe nhất là
tôi. Cũng trời thương 83 tuổi mà không có bệnh gì. Khỏe thì
mới lo cho con được Hôm nay cảm ơn các anh chị em
QGNT nhiều lắm. Chưa khi nào tôi vui như hôm nay ! ..*

Mẹ nói, nói nhiều lắm về gia cảnh bất hạnh đơn chiếc
hiện tại, và nhờ hỏi thăm dùm anh Phước, đang ở Mỹ ra sao
cho Mẹ biết tin để Mẹ an tâm ! Mọi người đưa mắt nhìn nhau
nghẹn lời. Kim Loan xua tan sự ái ngại bắt ngòi bằng sự vui
vẻ hứa với Mẹ, sẽ nhờ hỏi thăm tin của anh Phước giúp Mẹ.
Được lời như mở tẩm lòng, Mẹ Châu chui nhanh nước mắt cười
hớn hở. Một lời hứa biết là không thể thực hiện được, nhưng
lại mang đến niềm tin cho một ai đó, thì làm sao có thể làm
ngơ cho được ? Mẹ ơi ! hoàn cảnh mỗi người mỗi khác. Cái
khổ cũng khá đa dạng. Nhưng cái chung nhất của riêng từng

Tuyển tập thơ văn QGNM * Những vần thơ dâng Mẹ
bà Mẹ Q hội tụ lại, chính là :

Mẹ dù già trăm tuổi, vẫn thương con Tám mươi !

Đoàn công tác Vinh Danh Mẹ Q VN đã hoàn thành nhiệm vụ tình nghĩa. Xe trở về nhà anh Đỗ Ngọc Anh lúc 13 giờ 20. Anh Đỗ Ngọc Anh đề nghị ăn cơm trưa, nhưng mọi người ai cũng còn những công việc đòi thường thúc dục, nên cười xòa cho qua. Kim Loan nhắc lại trách nhiệm của từng thành viên trong đoàn : Anh Anh Q74 sẽ viết bài tường thuật chuyến đi. Bình Minh tập hợp phim ảnh đã thực hiện hôm nay, để sớm thông báo lên DĐQ. Anh Dương Vương, đại diện Q 68-70 +71+73 sẽ ký nhận quà cho cả khối. Mọi người chia tay cùng rất nhiều cảm xúc vui, buồn, đã cảm nhận được suốt chuyến đi hôm nay.

Xuân đã về ! Ta hát vang lên câu ca vui chào Xuân ! Lời nhạc quen thuộc mỗi dịp xuân về, vang vang lên đâu đó trên phố làm cho lòng người chợt rộn rã nôn nao !

..... Một mùa Xuân không bình dị như hàng năm ! Xuân 2008 - Vinh Danh Mẹ Q cao cả !

19 giờ 02 phút ngày 05/02/2008

Nguyễn Thị Anh Anh - Q 74

HƯỚNG ỨNG NGÀY VINH DANH MẸ

Hơn 10 ngày nay, Diễn Đàn của Gia đình QGNT tràn ngập những tin tức, hình ảnh và các bản tường trình liên quan đến công tác thăm viếng, tặng quà, và Vinh Danh các Bà Mẹ do tập thể Gia đình QGNT toàn thế giới khởi xướng và thực hiện. Diễn hình như :

❖ *lien.@yahoo.com> wrote:*

CHƯƠNG TRÌNH LỄ VINH DANH MẸ CỦA GIA ĐÌNH QUỐC GIA NGHĨA TỬ Q.75

(Ngày 01 tháng 02 năm 2008 – Nhằm ngày 25 tháng Chạp năm Đinh Hợi)

Kính thưa toàn thể Quý Anh Chị Em trong Đại Gia Đình Quốc Gia Nghĩa Tử thân mến !

Trong không khí tưng bừng, nao nức chờ đón Xuân. Toàn thể chúng em đồng lòng hướng ứng và tổ chức Lễ Vinh Danh Mẹ vào ngày 01-02-2008.

- 18 giờ đón tiếp Quý Hiền Mẫu và toàn thể Anh Chị Em.
- Đúng 19 giờ buổi lễ được bắt đầu.
- Giới thiệu chương trình và thành phần tham dự.
- Quý Mẹ và nhiều Anh Chị Em 75, về phía khách mời có các Anh Chị thay mặt cho Ban Đại diện QVN.

Đặc biệt có sự hiện diện của các Bà Mẹ từ Long Khánh cũng về tham dự .

.....

Kính thưa Quý Mẹ , Ngày Cha qua đời, Mẹ ví như Nàng Tô Thị, giờ đây chúng con đã lớn khôn, trưởng thành, dù bất cứ cương vị nào, đi bất cứ nơi đâu, chúng con cũng không thể nào quên công ơn của mẹ.

“ Chín tháng cưu mang, ba năm bú móm “

Cha mất rồi, mẹ thay chồng nuôi con , công ơn của Mẹ sánh tựa trời cao, bao la như biển Đông, chúng con không gì có thể đền đáp được.

“ Mẹ già như chuối chín hương

Như cơm nép mát, như đường mía lau “

.....
Sau phần ghi nhớ Công ơn mẹ, Anh chị em đã mừng tuổi Mẹ với những cành Hồng tươi thắm, và chụp hình Lưu Niệm với Quý Mẹ,Qúy Mẹ rất cảm động và cảm ơn tất cả, các con ở gần cũng như ở xa, đã quan tâm và đóng góp cho sự tổ chức một ngày Lễ Vinh Danh Mẹ đầy ý nghĩa này ...

.....
" Lòng Mẹ bao la như biển Thái Bình dạt dào,
Tình Mẹ tha thiết như dòng suối hiền ngọt ngào...."
Mãi mãi chúng con yêu Mẹ.

BTC Q 75

Cám ơn chị Liên và các bạn Q75 VN đã tổ chức tiệc VINH DANH MẸ. Một buổi tiệc thật thân thương. Hoàng Thi đã gọi cho Nga trong nước mắt vui vì xúc động :

" Hôm nay Thi nhờ anh Huy mua mang đến tặng Mợ 40 đóa hồng trước khi Mợ đi dự tiệc VINH DANH vì Thi muốn nói : 40 đóa Hồng là 40 năm tuổi xuân của Mợ đã đi qua từ ngày Ba mất. Mợ đã quên mình để lo cho đàn con khôn lớn. Thời gian qua quá nhanh để bây giờ nhìn lại thì Mợ đã già, không biết Mợ còn sống được bao lâu để con cái được báo đền công dưỡng dục. Thi thương mợ Thi lắm ".

Bên ngoài Thi là một người cứng rắn, nhanh nhẹn, vui vẻ hòa đồng nhưng rất dễ cảm xúc. Khi nhận được những tấm hình những bài viết của các anh chị đưa lên Đ sau những chuyến đi thăm và chúc Tết : hai chị em gọi nhau để sụt sùi cho nhau nghe. " Thi vui và cảm động quá chị ơi ! "

Tôi nghe bằng tất cả cảm xúc vì chính tôi cũng mang cùng tâm trạng với Thi , rồi thì nghe Thúy cũng gọi qua kể về bữa tiệc đầy xúc động . Thúy , Bích Phi và những đứa con may mắn còn Mẹ tặng hoa và VINH DANH những Mẹ còn sống .

Nhìn những người bạn năm xưa cùng lớp như Thanh Trà, Đoàn Thu, Kim Tiếng dâng hoa và đứng sau lưng Mẹ chụp hình. Các bạn không còn Mẹ như Hồng Thúy, Lâm bích Phi cũng đến tham dự để chia sẻ niềm vui với bạn thật là vui. Nếu không quá bận việc nơi đây tôi đã chấp cánh bay về. Rồi Mẹ của BM, KL, KL, Mẹ của anh PKThien , Mẹ của Hoàng Thi. Tôi như đọc được cái hồi hộp, hân hoan ở các Bà Mẹ của bạn tôi và nhiều

Tuyển tập thơ văn QGNT * Những vần thơ dâng Mẹ
bạn mà tôi không nhớ hết tên. Cám ơn đất trời, cám ơn thượng
đế đã gìn giữ những người Mẹ tuyệt vời này cho chúng con có
được ngày hôm nay. Những người Mẹ suốt đời chỉ biết hy sinh,
chiến đấu. Và các bạn cũng không quên tặng vòng hoa tím cho
những bà Mẹ đã ra đi.

Rồi thì các bà Mẹ cùng hoàn cảnh có dịp tâm tình, chia sẻ
với nhau câu chuyện của cuộc đời mình, những đứa con mồ côi
cha có dịp bỏ qua những khác biệt để cùng nhau ca tụng Mẹ.

Những nhánh hoa hạnh phúc đang nở rộ trong lòng chúng
tôi, trong lòng Mẹ của chúng tôi. Trời đang bắt đầu vào Xuân,
Xuân của yêu thương và cảm kích.

phạmthanhnga

❖ **QGNT PARIS**

Hoặc các thư điện tử của bạn bè khắp nơi gửi về như của
NVMinh (Pháp) :

Để góp mặt trong chương trình đầy ý nghĩa VDMQ của gia
đình QGNT, chúng tôi, ngay khi nhận được tin tức từ Ban Chấp
Hành, mọi người đều hoan hỷ đồng ý là, sẽ góp phần của mình
tham gia vào chương trình báo ân và đáp hiếu này.

Paris không có đồng QGNT, nhưng như một phép lạ, những
thành viên của GD QGNT ở Paris, đã biết nhau từ rất lâu rồi, có
một tấm hình, mà có đến 4 người chụp chung với nhau, nhân
dịp chụp hình lưu niệm trong sân trường QGNT Saigon, cách
đây cũng gần cả 40 năm. Ngay cả chúng tôi, nhiều khi nhìn tấm
hình này mà tự hỏi : nhân duyên chi mà lạ ??

Người mẹ thứ nhất của Q Paris là mẹ của chị Đỗ thị Hoa, bác
hiện đang sống ở Mỹ tho, Q73 VN đã gửi 2 bạn Phúc, Tạo (cũng
Q73 ở Mỹ Tho) đến thăm mẹ của chị Hoa, chị Hoa cũng nhân
dịp Tết, đã về bên mẹ và ở VN ăn Tết với gia đình từ 2 tuần qua.

Ở Paris, hôm qua 3/1/2008, chúng tôi cũng đã tổ chức đi
thăm 2 bà mẹ hiện còn đang sinh sống ở Paris, Minh Dung được
toàn quyền lựa quà cho 2 bà mẹ, quà MD lựa đẹp lắm, tượng
một đức Phật để trong một cái khung gỗ mạ vàng trông thật
thánh thoát và tịch tĩnh như nét mặt của ngài, tôi nhận nhiệm
vụ đi mua hoa và làm tài xế, Bùi thanh Vũ lo viết cartes chúc
mấy bà mẹ.

Buổi chiều ở Paris trời vẫn còn hơi lạnh và mau tối, nhưng cả 2 bà mẹ đều háo hức chờ đón chúng tôi, cả 2 đều rất ngạc nhiên về nghĩa cử của GD QGNT chúng ta, dù chỉ một thoáng, nhưng tôi biết, việc làm đây ý nghĩa này đã để lại cho 2 bà mẹ một kỷ niệm khó quên, và thời gian của sự viếng thăm này, chắc chắn đã làm những hình ảnh xưa cũ lần lượt hiện về trên 2 má đầu bạc phơ ấy, một thủa, một lần gầy gánh giữa đường, đã cam chịu biết bao sóng gió để đần con có được ngày hôm nay.

Ngày mai đi nhận xác chồng, quay đi để thấy mình không là mình... Có trải qua một lần khổ nạn đó, mới hiểu thế nào và thấm thía đến đứt ruột khi nghe lại bài hát của Phạm Duy

Trên bức tường của nhà mẹ Vũ, tôi ghi vội 4 câu thơ :

*Con dù lớn vẫn là con của mẹ,
Đi một đời lòng mẹ vẫn theo con.*

và:

*Mẹ như một nhánh mạ già
Hoa thân làm bát cõm đầy nuôi con.*

Mẹ Vũ nói với chúng tôi và nhìn Vũ : Các con biết không, Vũ là fruit d'amour của bác đấy....

QGNT PARIS

❖ **QGNT Nam Cali Đì Thăm Mẹ QGNT của gia đình họ Lê**

Dù mưa to gió lớn, chúng tôi một số thành viên QGNT vùng Nam California rất hân hoan thăm viếng thăm một mẹ QGNT trong vùng. Đó là mẹ của các QGNT Lê Hồng Đa, Sương, Bạch Tuyết, Nguyệt và Thủ.

Chúng tôi vô cùng khích lệ khi được nhìn thấy mẹ vẫn còn khỏe mạnh và vui vẻ đón tiếp chúng tôi. Sự hiện diện của gia đình còn có anh chị Đa & Dung, chị Sương, cô Bạch Tuyết, cô Minh Nguyệt, và các cháu.

Gia đình đã cảm ơn toàn thể gdQGNT đã có tấm lòng viếng thăm và bó hoa hồng đẹp dâng cho mẹ.

❖ **TƯỞNG TRÌNH VINH DANH CÁC BÀ MẸ QGNT 73**

SÀI GÒN với những ngày cận tết, mọi người rất bận rộn, cho nên các bạn Q 73 quyết định tranh thủ chọn ngày 25/1/08, đến

Tuyển tập thơ văn QGNT * Những vần thơ dâng MẸ
thăm và vinh danh các bà mẹ của các bạn Q 73 trong chương
trình VINH DANH CÁC BÀ MẸ do các bạn QGNT khởi xướng.

Với danh sách gởi về là 8 người (q/73) và mỗi người là 25 usd. Đỗ n Anh đổi ra tiền VN và bù vào cho tròn mỗi người là 400.000đ bỏ vào bao thơ và mua thêm cho mỗi người một bông hồng dâng mẹ. Lúc 18 giờ Cuộc hành trình kết thúc khoảng 22 giờ tối, mọi sự rất tốt đẹp,các mẹ rất xúc động,và ng'en ngào khi các bạn còn nhớ đến mẹ nhớ đến cuộc dã hy sinh của mẹ cho đến ngày hôm nay.

Mọi người đều mệt nhoài nhưng rất vui,trong lòng phấn khởi vì đã an ủi được phần nào tuổi già bóng xế của các mẹ và vinh danh công đức sinh thành,cho chúng con ngày hôm nay.

Cũng một phần nào tạo nên thành công của ngày Vinh Danh Mẹ hôm nay là do sự nhiệt tình đóng góp của các bạn Q đã đứng ra tổ chức,gửi về và q/73 cũng nhờ phương tiện,thì giờ của Đỗ ngọc Anh. Xin chân thành cảm ơn các bạn .

Trần Minh

Cùng các bạn 73

Sáng nay vét chót, Q73 đi thăm mẹ hoa si Thanh Tùng ở Gò Vấp. Cùng đi có Kim Thanh , Kim Cúc, Thanh Tùng, Minh và L.N Trang. Đến nơi, nhìn mẹ Thanh Tùng đang chống một gậy sắt dành cho người tàn tật di chuyển, bà nhìn những người con QGNT vẽ mặt hiền hậu bồng ấm áp hẳn lên khi KC và KT chào và ôm hôn bà.

Chúng tôi cùng đồng thanh chúc mừng sức khỏe bà mẹ, và cho biết mục đích viếng thăm, bà xúc động và khóc. Phần quà và hoa được trao tay cho bà, bà lí nhí không nói nên lời.

Mẹ là vậy, mẹ như trái chín trên cành, thơm và ngọt ngào làm sao. KT có mang ít trái cây để đại diện Q73 đốt nhang cho bà Thanh Tùng.

Ngồi nói chuyện với nhau , vui vẽ hồn nhiên như còn đi học ngày xưa, chúng tôi kể chuyện của 30 năm trước, và giới thiệu từng tên mỗi người cho bà nghe, Thanh Tùng còn nhắc nhở là bà sẽ nhớ hết đó KC, bà nhớ dai và còn hiểu hơn mình nữa...

Cuối cùng chúng tôi chia tay bà ra về, bà chồm đứng dậy

Tuyển tập thơ văn QGNT * Những vần thơ dâng Mẹ
như muôn đưa tiên, chúng tôi ngăn lại, bà nhìn với theo như
muốn giữ trong ký ức hình ảnh những đứa con này

KC

❖ VINH DANH CÁC BÀ MẸ QGNT 74

❖ Bài viết của Lê Thị Phượng Q 74

Sáng 29-1 mọi người tất tả ngược xuôi để lo cho ngày Tết, Q74 gặp nhau đúng giờ đã hẹn, có Phi Long, Tuyến, Anh Anh, Lê Phượng, Vũ Sơ Thắng, dù đang bệnh Tim, nhưng Mậu vẫn có mặt để hỗ trợ anh em. Sau khi chia danh sách theo tuyến đường, chúng tôi chia làm 2 nhóm đến thăm, và mừng tuổi Mẹ của nhóm Q74. Chúng tôi hăng hái lên đường trong lòng với biết bao niềm vui, khi được góp một chút tấm lòng với BTC_VDMQ, lần đầu tiên chúng tôi thực hiện - một công việc thật nhiều ý nghĩa.

Chúng tôi đến thăm Mẹ bạn Minh Châu đầu tiên. Chúng tôi rất ngạc nhiên khi thấy Mẹ trẻ quá, Lê Phượng lễ phép với lời thăm hỏi, chúc Tết, Khi nhắc đến những khó khăn ngày xưa, kỷ niệm làm Mẹ cảm động thật nhiều. Tiễn chúng tôi, khuôn mặt Mẹ thật vui rồi cứ nói hoài câu " cảm ơn các ACE hải ngoại, và các con đã nhớ đến Mẹ ".

Chen chúc giữa đường phố đông người, cả nhóm đến nhà thăm Mẹ tôi, Phi Long đã quỳ xuống để dâng món quà với những câu nói thật cảm động : " *Thưa Mẹ, chúng con là những người con của QGNT, chúng con có được ngày hôm nay, là nhờ biết bao khổ nhọc của Mẹ đã hy sinh cho chúng con, sau mấy chục năm xa cách, nay chúng con mới có dịp được đến dâp công ơn ấy ...Đây là món quà nhỏ của chúng con biếu Mẹ.....Cầu xin Mẹ luôn khỏe mạnh, để năm sau chúng con lại có dịp đến mừng tuổi Mẹ*

Rất chân tình, rất cảm động ... Mẹ tôi nghẹn lời, nhìn trùm mền, và nói *Cảm ơn các con.....*

Trưa nắng nóng bức, Mậu sức khỏe mệt không đi tiếp được (vì bạn bệnh tim) nên tôi gọi Kim Phương đi tiếp cuộc hành

Tuyển tập thơ văn QGNT * Những vần thơ dâng Mẹ
trình. Khi đến thăm Mẹ các bạn Hoa Lý, Mệnh, Đình Ninh. Phi
Long cũng vẫn thế, quỳ xuống dâng quà chúc mừng các Mẹ ..
Mỗi người một vẻ, Mẹ nào cũng cảm động, nghẹn ngào.....
Những cảm xúc buồn, vui, ngạc nhiên, mừng rõ đan xen qua
những câu chuyện thời thơ ấu của các con, kỷ niệm xa xưa,
những lời thăm hỏi....làm Các Mẹ có dịp trở về quá khứ, ôn lại
những kỷ niệm tưởng chừng như không bao giờ hết....

Tôi thấy Các Mẹ cười thật tươi, nhìn các con âu yếm, và
thoáng có giọt nước mắt nhè nhẹ trên khóe mắt.... Một niềm vui
trào dâng trong Các Mẹ và trong mỗi chúng tôi

Xin thay mặt các Mẹ, gửi đến BTC_VDMQ những lời chúc tốt
đẹp nhất cho công việc nhiều ý nghĩa này.

Lê Phương Q74

❖ Bài tường thuật của chị Kim Phương

Bài tường thuật của chị Kim Phương trong chuyến đi Chúc
Thị Mừng xuân với Mẹ. Có anh Phi Long, chị Anh Anh và Lê
Phương và bài viết cảm ơn của anh Nguyễn xuân Hải

Sáng hôm qua 30/1 KP đã cùng Anh Anh, Phi Long và Lê
Phương ghé nhà Mẹ Hải Nguyễn thăm hỏi và trao quà cũng như
chúc Thị Mừng của Hải, có Chị là Dung Q72 (lớp chị Ly Lan chị
của Lý Oanh KT), Diệp 75 và Em trai học tổng hợp.

Mẹ Hải dù tuổi 78 nhưng còn rất khỏe, thật là thấy vui cho
bạn mình với sức khỏe của Mẹ sau những phần trao quà và hỏi
thăm, Mẹ cứ tưởng chúng tôi nước ngoài mới về, cũng may có
PLong mới về thật nên còn lưu những tấm hình của Hải trong
máy nên đưa Mẹ và các Em Hải xem. Mẹ cũng hỏi thăm nhiều
chuyện, Mẹ cũng cho biết cách nay mấy năm. Mẹ cũng có dịp
qua Mỹ thăm Hải và các Em Hải.

Đến với những người Mẹ, Mẹ nào cũng thật là xúc động về
sự hỏi thăm này. Điều làm KP xúc động nhất khi cùng tiếp nối
với nhóm Q74 thăm Mẹ Bạn Hoa Lý, thấy PLONG đã quỳ để trao
quà và nói với Mẹ những lời :

- *Thưa Mẹ chúng con là những người con QGNT, ngày xưa
chúng con học cùng với Hoa Lý, bây giờ chúng con có được*

Tuyển tập thơ văn QGNT * Những vần thơ dâng Mẹ
như hôm nay là nhở công lao dưỡng dục, nuôi dạy của
Mẹ..... .

Mà đã làm cho Mẹ và các bạn thật sự rơi lệ, rồi sau đó là những lời hỏi thăm về sức khỏe của Mẹ, về các con của Mẹ mà trong đó có Bạn mình cùng tuổi, cùng thời cùng học chung và cùng ít nhiều mất mát như nhau, và rồi những kỷ niệm thời đi học lại về...nhắc những chuyện thời đi họclại cười ra nước mắt... . Cuộc hội ngộ rồi cũng phải chia tay, cũng nói với các Mẹ năm nay là năm đầu tiên mà chúng con mới bắt đầu, Chúng con mong Mẹ mãi khỏe để năm sau chúng con còn được dịp ghé thăm chúc tuổi Mẹ và vui vẻ như thế này.

Vì trong nước mắt lại có những nụ cười. Niềm vui của Mẹ và của những người Bạn bên nhau, cùng với những chuyện xưa chuyện bấy giờ thật là vui, và thật khó mà chào ra về. Đến với Mẹ bạn nào cũng hơn tiếng đồng hồ như thế, cho nên cùng theo Phi Long và Lê Phượng đi lúc trưa nắng gắt, chương trình còn 3 Mẹ vậy mà khi trở về nhà phố đã lên đèn rất lâu.

Một ngày thật là vui vẻ và đầm ấm tình Q

Xin cảm ơn những tấm lòng hướng về Mẹ, những người Mẹ Q của chúng tôi.

❖ Thư anh Hải Nguyễn

Chào tất cả ACE,

Mới nhận được thư của bà mẹ từ VN gửi qua kẽ là sáng này có một số ACEQ tới nhà thăm mẹ và có cho bà quà (tiền đồ) nữa. Bà rất là cảm động, vui mừng (vì có thêm tiền ăn tết chặng?), và hân diện về những hy sinh mà bà đã trải qua ... và ít được ai nghĩ tới.

Theo như bà kể thi tôi đoán có lẽ DP.Long cũng có mặt trong nhóm này, không biết phải không ?

Xin được cảm ơn tất cả các ACE đã làm cho mẹ tôi có những ngày được vui và hân diện.

Thân mến.

Nguyễn Hải

Còn nữa những tâm tình của các bạn :

❖Hoa@yahoo.....

... Ngày Vinh Danh Mẹ mà các bạn tôi đang phát động làm tôi nhớ Mẹ tôi quá, cá nhân tôi không muốn dùng từ Vinh Danh mà tôi chỉ đơn thuần nghĩ là ngày Nhớ Mẹ, vâng nhớ quá vì tôi bất hạnh, áo tôi cài hoa màu trắng ...

... Tuy mệt nhưng cả nhóm đều vui chung một ý nghĩ....sao từ đó tới giờ mình không nghĩ ra việc làm tốt đẹp này nhỉ ?...

Cả nhóm Q 71 của chúng ta có hiện tại có 21 Mẹ, 3 Mẹ được Ban đại diện VN đi thăm (có bạn Dương Vương tháp tùng), nhóm chúng tôi đã đi thăm 15 Mẹ, một Mẹ ở Vĩnh Long xa quá, chúng tôi đã gửi quà nhờ Cao thị Vé trao lại Mẹ. . .còn hai Mẹ ở Bà Rịa và Vũng Tàu..Hy vọng đầu năm mới cả nhóm có dịp ra thăm Mẹ ...

...chia tay nhau cả 4 đứa thấy lòng phơi phới vui ...

❖nguyen....@yahoo

Buổi sáng ngày 29 tết voi bao nhiêu bộn bề những công việc cuối năm, tôi trở về nhà lúc 9h đêm. Bước vào phòng, không gian tĩnh lặng, mở email của bạn bè và gặp được thư trong đó có bản nhạc BÔNG HỒNG CÀI ÁO của PTM ”....một bông hồng cho em....“

... Cuộc sống hàng ngày với những lo toan, có mấy ai đã từng nhớ đến người Mẹ yêu quý của mình không ? khi mẹ vẫn còn hiện diện bên ta mà không biết mẹ đã hy sinh cả cuộc đời và tuổi thanh xuân của mình, để mong những đứa con của mẹ nên người

Mùa xuân đã đến, hoa mai nở trước vườn nhà, nhưng mẹ yêu đã xa, con chẳng khi nào gặp được mẹ nữa. Mẹ ơi . . . !

.....

Qua những hình ảnh sống thực, bên cạnh chân dung của các Bà Mẹ già nua, khắc khổ, đã bất ngờ nhận được một vài khuôn mặt quen thuộc của lớp bạn bè Trung Học ngày cũ, mà đã bắt tin nhau hơn 35 năm nay. Tất cả hầu như đều có những nụ cười chan chứa tình yêu thương, lòng cảm mến và cũng không thiếu những giòng nước mắt đong đầy xúc cảm. Khởi đi từ một ý niệm được thành hình. Ban Đại Diện Gia Đình QGNT, và một số ACEQ có nhiệt tâm, đồng ý với nhau sẽ thực hiện một buổi lễ Vinh Danh Mẹ, được tổ chức tại thành phố San Jose

Tuyển tập thơ văn QGNT * Những vần thơ dâng MẸ
(miền Bắc tiểu bang California, Hoa Kỳ). Hướng ứng việc làm
đầy ý nghĩa này, ACEQ khắp nơi lần lượt hỗ trợ và đẩy mạnh
chương trình bằng cách đóng góp tài vật, tìm kiếm, thâu thập
tin tức, và tổ chức các cuộc thăm viếng các Bà Mẹ QGNT tại địa
phương mình sinh sống. Ngược giòng thời gian, năm 1992, khi
một số ít ACEQ may mắn bắt được liên lạc với nhau, sau một
thời gian dài dứt đoạn vì hoàn cảnh chung của đất nước, bằng
tất cả nỗ lực hạn hẹp, các cựu học sinh QGNT đã tổ chức được
những lần họp mặt lần lượt vào các năm 1992, 1993, 1995,
xen lẫn những sinh hoạt thường xuyên tại miền Nam tiểu bang
California, các tập đặc san QGNT cũng đồng thời được thực hiện
với các chủ đề : Trở về Trường Cũ (1992), Nối lại vòng tay
(1993) và Mẹ (1995). Bằng đi vài năm, mọi sinh hoạt dường như
lắng đọng lại, mãi cho đến cuối năm 2002 mới bấy lâu khôi phục
qua phương tiện điện thư (email). Và tiếp tục là các lần Đại Hội
năm 2003 (San Jose, California), năm 2005. 30 NĂM NHÌN LẠI
(Dallas, Texas) và 2007 (Little Saigon, California). Bắt đầu từ Đại
Hội QGNT 2005, đã có những nỗ lực đóng góp, sự hiện diện của
các thành phần QGNT còn trong nước. Với những nỗ lực vượt
bực, các ACEQ VN đã tổ chức được ba lần họp mặt Vinh Danh
Thầy Cô liên tiếp trong ba năm : 2005, 2006 và 2007. Những
sinh hoạt của từng khối, lớp, riêng rẽ trước kia đã dần dà nhập
chung vào công tác chung của toàn thể. Sinh hoạt của Gia Đình
QGNT từ ngày được thành lập (1992) đến nay, luôn đặt trọng
tâm trong tinh thần Tương Thân Tương Trợ, ngoài những sinh
hoạt thường xuyên có tính cách giúp đỡ bạn bè trong hoàn cảnh
khó khăn, quan hôn, tang chế tại mỗi địa phương. Chúng ta
cũng đã và đang thực hiện được một Quỹ Khuyến Học, nhằm
tạo điều kiện thuận lợi cho các con em hiếu học. Hoà mình với
sinh hoạt chung lần này, các ACEQ VN vẫn là những nhân tố
năng động, tiên phong và có tổ chức nhất, vì số lượng các Bà
Mẹ còn ở VN nhiều nhất, nên các ACEQ đã phải cùng nhau chia
ra, phụ trách từng khối tùy theo năm học. Đặt trọng tâm thực
hiện công việc liên lạc, thăm viếng và tặng quà vinh danh các
Bà Mẹ trước Tết, cho đến hôm nay, những ngày cuối năm Đinh
Hợi, các bạn đã đúc kết được như sau :

- Thiết lập được một danh sách gồm 102 Bà Mẹ.

Tuyển tập thơ văn QGNT * Những vần thơ dâng Mẹ

- Tổ chức thành nhiều nhóm nhỏ từ 5 đến 7 người, đến từng nhà thăm viếng, tặng quà và trò chuyện với các Bà Mẹ.
- Liên lạc bằng điện thoại, thư và gửi quà đến những Bà Mẹ hiện đang ở những nơi xa xôi, hẻo lánh, điều kiện không cho phép đến thăm được.
- Khối Q 75 đã tổ chức một Ngày Vinh Danh Mẹ, được sự tham dự của 12 Bà Mẹ

Tất cả tin tức, bản tường trình các buổi thăm viếng, danh sách cùng rất nhiều hình ảnh về sinh hoạt này của toàn thể Gia Đình QGNT khắp nơi, đã được cập nhật trong website : <http://quocgianghiatu.com/SinhHoatDiThamCacBaMe.htm>

Tập thể QGNT bao gồm những thành viên đã được xác nhận qua một văn bản pháp lý dưới chánh thể Việt Nam Cộng Hòa : Án thừa nhận QGNT. Gia đình QGNT (QGNT Foundation) quy tụ các thành viên thuộc thành phần QGNT, và các cựu học sinh các trường QGNT toàn quốc, ngoài ra còn có sự hiện diện của một số các Thầy Cô và Cựu Nhân viên trong hệ thống Viện Giáo Dục Quốc Gia Nghĩa Tử (Quốc Gia Nghĩa Tử Cuộc trước kia). Với truyền thông tinh thần trọng Đạo, lòng thờ kính Tổ Tiên của dân tộc Á Đông, vào thời điểm những ngày cuối cùng của một năm, Gia Đình QGNT đã cùng nhau thực hiện được một sinh hoạt đậm tình nhân bản, phù hợp với bản chất vị tha nhân ái của dân tộc Việt Nam. Thật vậy, dù trong bất cứ hoàn cảnh nào, tình yêu thương bảo bọc vô bờ bến của Mẹ, vẫn là điểm tựa vững chắc nhất để những đứa con Việt cùng nhau hướng đến tương lai.

Gởi đến tất cả các bạn đáo hoa hồng tươi thắm nhất cho những ai đang còn Mẹ, cũng không quên chia sẻ lòng thương nhớ cùng những ai đã mất Mẹ, và một bông hồng màu trắng cho riêng mình.

Thân mến.

Phạm Văn Thảo

Mục Lục

1.Lời ngỏ	
2.Mẹ.	Nguyễn văn Hải
3.Cảm Ơn	Kim Thanh
4.Mẹ Mong con về	Nguyễn V Đạo
5.Nhớ Mẹ	Thanh Nguyễn
6.Mẹ Thương	Kim Tiếng
7.Mẹ, người bị lãng quên	TN
8.Thăm Mẹ	Minh Chí
9.Lời Mẹ dỗ dành con	Trần Ý Thu
10.Giữ lại mùa Xuân cho Mẹ	Trịnh thị Hoàng Thi
11.Nhớ thương mẹ hiền	Trần Ý Thu
12.Uớc mơ – Cảm đê	Thanh Nguyễn
13.Vợ người chiến binh	Hoài Thu Phương
14.Nhớ Mẹ ngày Vinh Danh – Quả Phụ dã sắt son	Trần Ý Thu
15.Mừng Vinh Danh Mẹ	Kim Tiếng
16.Tiễn Đưa	Thanh Nguyễn
17.Tình mẹ cho con	Trần Ý Thu
18.Ngày tiễn anh	Thanh Nguyễn
19.Anh chị em tôi	Phan Nhật Tân
20.Mẹ đã ra đi – Một lòng thương tiếc	Trần Ý Thu
21.Mùa xuân nói với mẹ yêu	Thanh Nguyễn
22.Mẹtiếng gọi nhiệm mầu	Thanh Nguyễn
23.Nhạc : Ngợi ca Mẹ	Trần Quảng Nam
24.Ngày Vinh Danh Mẹ	Trần Ý Thu
25.Đem đến cho Mẹmột nụ cười	Ngọc Hương
26.Mẹ tôi	Trân thị Cúc
27.Người đàn bà bị lãng quên	Thanh Nga
28.Mẹ QGNT	Trần Quảng Nam
29.Viết về Mẹ tôi	Đỗ thị Hoa
30.Vinh Danh Mẹ Việt Nam	Thanh Nguyễn
31.Đôi dòng về Mẹ	nhiều tác giả
32.Như nước trong nguồn	Phan Nhật Tân
33.Tấm lòng gửi đến ngày Vinh Danh Mẹ	Trịnh thị Hoàng Thi
34.Viếng thăm 10 bà mẹ Q	Nguyễn thị Anh Anh
35.Hưởng ứng Ngày Vinh Danh	Phạm Hữu Thừa

Chịu trách nhiệm Xuất Bản
Ban Tổ Chức
Đại Hội QGNT Vinh Danh Mẹ
Trình bày : Đặng Phi Long
Bià : Ninh Quốc Bảo
Nội Dung : Các Thành Viên GĐ QGNT

